

ԼԵՎՈՆ ԱՐՅԱՆ

ԹՈՒԽ ԶԱՅԸ

ԼԵՎՈՆ ԱԴՅԱՆ
ԹՈՒԽ ՃԱՅԸ. Պատմվածք.
Էսսե. Մանրաբանդակներ

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=30799150

ISBN 9785449061027

Аннотация

Լևոն Ադյանը ներկա գրքում մի տեսակ առանձնահատուկ, դյուրզգաց քնքշանքով է նկարագրում հարազատ օրրան Արցախն իր՝ հեքիաթային բնությանը, շրջապատված լեռներով, սառն աղբյուրներով, բուռն գետերով, սովարախիտ գով անտառներով, ծաղկավառ հանդ ու սարերով, ու այս գեղահրաշ համապատկերին՝ հերոսների անսովոր ճակատագրեր, ուր նուրբ ու հմտորեն տրված են գլխավոր անձանց կերպարներում՝ սիրով, ջերմությամբ ու բարությանը զարդարելով նրանց դժվարին առօրյան՝ դիմակայելու կյանքի բազում փորձություններին ու շրնկճվել:

Содержание

ЕУУЃ

22

Конец ознакомительного фрагмента.

103

ԹՈՒԽ ՃԱՅԸ

Պատմվածք. Էսսե.

Մանրաքանդակներ

ԼԵՎՈՆ ԱԴՅԱՆ

© ԼԵՎՈՆ ԱԴՅԱՆ, 2020

ISBN 978-5-4490-6102-7

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Պ Ա Տ Մ Վ Ա Ծ Ք

Թ Ո Ւ Խ Ճ Ա Յ Ը

Միայնակ մի ճայ՝ ճիշը հուսահատ,
Միայնակ մի ճայ՝ բախտը վշտալի,
Միայնակ մի ճայ, թեպետ և ազատ՝
Այս մեծ աշխարհում, ախ, հանգիստ չունի...
Ալյոնա Ռոստովա

Ճայեր չկային արդեն: Արևն իջնում էր կապտաժեղ
հորիզոնն ի վար: Մեղմ քամին օրորում էր ծովը, և
ճերմակաթև ալիքները, ինչպես թևատարած ճայեր, թևում

Էին դեպի ասի: Տղան անտրամադիր էր: Նա եկել էր վերջին հանդիպման: Քանիցս վճռել էին բաժանվել, բայց ամեն անգամ կրկին հանդիպում էին: Այդպես շարունակել անհնար էր այլևս, անհրաժեշ էր բաժանվել: Հանդիպումը հեշտ էր, բաժանումը՝ անասելի դժվար:

Ծովը խաղաղ էր: Ալիքները մանր խշռոցով լիզում էին ասիի ավազը ու ետ էին սահում:

Տղային դուր էին գալիս ճայերը, երբ նրանք թևածում էին ջրերի վրա, ուղղահայաց իջնում ալիքներին ու կրկին թևում վեր: Ինչ-որ տեղ կարդացել էր, որ ճայերից մեկի կորստի դեպքում՝ մյուսը վերից ուղղահայաց սուրում, իրեն խփում է ժայռերին, գոհվում: Նա հիմա նայում էր այդ ալիքներին ու մտածում էր ճայերի մասին: Ձյունասպիտակ ճայերի, որ հիմա երևի ինչ-որ արևոտ տեղ էին, հեռվում, երկինքն ու ծովն իրար ձուլող հորիզոնից այն կողմ, և ձայն – ձայնի՝ ազատ ու հանդարտ պտտվում էին կապտաթույր ջրերի վրա:

Տղան շլեց խճաքարերի ձայնը: Նա նայում էր հեռվում, ծովի հեռու խորքում կանգնած միայնակ նավին, որ շողշողում էր իրիկնային արևի ներքո: Կինը ետևի կողմից մոտեցավ, կանգնեց քիչ հեռվում: Տղային էր նայում: Ինչ է մտածում այդպես, ո՞ւմ մասին է մտածում, ոչ առանց խանդի, անցավ կնոջ մտքով: Հեռանալ, հեռանալ, մոռանալ նրան, մտածում էր նա սրտի նվաղումով ու վշտամորմոք, բայց ի՞նչ հեշտ է ասել՝ մոռացիր, մոռացիր ամեն ինչ՝ աչքերի փայլը, հայացքը նրա, ձայնն ու ժպիտը, շունչը

նրա շերմ, քնքշանքը նրա, ուժեղ շուրթերի հպումը այրող, մատների դողը իմ մերակներին, նրա մոլուցքը՝ քնքուշ, անհագուրդ ու սիրահարույց...

– Ահա և ես, – ասաց նա իր քաղցրահունչ ձայնով:

Տղան իսկույն շրջվեց, թեպետ նրան սպասում էր սրտի անդիմադրելի հուզումով, բայց շփոթվեց, երբ տեսավ նրան՝ միշտ նույն ամոթխած դուրեկան ժպիտով ու սևասև հրացայտ աչքերով: Նա լայն ժպտաց՝ կնոջ դյուրաբեկ փխրուն մարմինն առնելով գրկի մեջ:

– Սիրելիս, սիրելիս, սիրելիս, – անդադար շնչում էր տղան, շուրթերը քսելով նրա սևաթույր մազերին:– Վախենում էի, թե չես գա...

– ինչո՞ւ:– Կինն իր կրակացայտ աչքերով նայեց տղային, միաժամանակ մտածելով այն մասին, որ ինքն անկարող է նրան հանել իր սրտից:– Թե՞ ուզում էիր, որ չգայի, – ավելացրեց նա ժպտալով:

– Ոչ: Վախենում էի, թե չես գա, – ասաց տղան: – Որ քեզ չի հաջողվի գալ: Իսկ ես այնպես էի սպասում:– Նա կնոջ մատները մոտեցրեց շուրթերին. քսում էր շուրթերին, մեկ առ մեկ համբուրելով այդ սառնավուն մատները:– Ինչպե՞ս եկար:

– Չգիտեմ:– Կինը թեթև օրորեց գլուխը, սեղմվեց տղային:– Ասացի ընկերուհուս մոտ եմ գնում:

– Չվախեցա՞ր:

– Եթե կարողանամ այդքան մտածել, -գլուխը տղայի կրծքին սեղմած, դառը ժպտաց կինը:– Չեմ կարողանում

մտածել: Չգիտեմ, թե ինչ է կատարվում ինձ հետ: Չեմ կարողանում հասկանալ: Բայց վերջ: Էլ չենք հանդիպի: – Տղան իր կրծքին զգում էր նրա տաք շունչը:– Էլ չեմ կարող, էլ ուժ չունեմ, հարազատս, սա վերջին անգամն է, լսո՞ւմ ես...

– Լսում եմ, – ծանր, քայց ժպտադեմ, ասաց տղան:

Կինը գլուխը քարձրացրեց տղայի կրծքից:

– Ինչո՞ւ այսպես ստացվեց, – ասես ինքն իրեն, երազկոտ ասաց նա:– Ես ինձ համար հանգիստ ապրում էի, ինչո՞ւ ամեն ինչ փոխվեց...

Տղան կատակի տվեց.

– Եթե ես եմ մեղավոր՝ ներող եղիր:

Կինը ժպտաց, գլուխը վերստին սեղմեց տղայի կրծքին:

«„Վերջ, – մտքում ասաց նա:– Սա վերջին անգամն է, էլ չենք հանդիպի“»:

Հետո մտախոհ քայլում էին ծովափով, և ծովը միալար աղմկում էր: Հանդիպեցին հաղորդավար ընկերոջ տանը: Ըկերոջ ծննդյան օրն էր: Կինն ամուսնու հետ էր: Ու տղան երբեմն անկարող էր լինում չնայել նրան: Ինչ —որ անհայտ ու գայթակղիչ բան կար կնոջ մեջ, որ շարունակ իրեն էր ձգում տղայի հայացքը: Հաճելի, սրտառուչ երեկո էր: Խմում էին, զրուցում, երաժշտություն էին լսում: Դեմ-դիմաց էին նստած: Տղային նույնիսկ մի պահ թվաց՝ դեռատի կինն այդ ժպտաց իրեն, որից ասես արյունը եռ եկավ ներսում: Հետագայում նա հաճախակի էր մտածում անծանոթ կնոջ մասին: Ժպիտն էր հիշում հատկապես: Անոթխած այդ ժպիտի մեջ աննկարագրելի հմայք կար, որը գերում էր

տղային: Հետո հանդիպեցին փողոցում, պատահաբար:

– Բարև ձեզ, – առաջինը տղան նկատեց, մոտեցավ, –
ինչպե՞ս եք:

– Ոչինչ:– Կինը միանգամայն կորցրել էր իրեն, շիկնահար
ու նույն ամոթխած ժպիտով՝ նա սքանչելի էր:– Դո՞ւք
ինչպես եք:

– Այսպես, – ուները թոթվեց տղան, ժպտաց:– Ինչպես
տեսնում եք:– Ձեր ամուսինն ինչպե՞ս է:

– Ոչինչ:– Կինն իրեն վատ զգաց, որ մի հարմար
բառ չգտավ այդ անհեթեթ «„ոչնչից“» բացի: Նա, ասես
հիպնոսացած, ուղիղ նայում էր տղային, ուզում էր չնայել ու
չէր կարողանում: Տղան զգում էր դա, նեքուստ հրճվում:

Նրանք մնացել էին կանգնած փողոցի մեջտեղը: Ասելիք
շատ կար, թվում էր, բայց կանգնել էին առանց խոսքի ու
կարծես ոչինչ չէին գտնում ասելու, բայցև չէին բաժանվում:

– Լավ երեկո էր, չէ՞, – ի վերջո ասաց տղան, – ձեզ դո՞ւր
եկավ:

– Այո, -ասաց կինը, – հաճելի էր ամեն ինչ: Ուրիշ
տեղերում սովորաբար խոսում են առօրյա բաներից,
շատ դեպքերում կենցաղային անհետաքրքիր, ձանձրալի
մանրուքներից, բայց այստեղ ամեն ինչ, իրոք, այլ կերպ
էր, միանգամայն այլ այլ մթնոլորտ էր: Իսկապես որ, լավ
երեկո էր: Դուք ինչո՞ւ բանաստեղծություններ չկարդացիք, –
ավելացրեց նա շիկնանքով:

– Ի՞նչ բանաստեղծություններ, – ժպտաց տղան

– Ձերը: Դուք գրում եք, ես գիտեմ: Ես ձեզ մինչ այդ էլ

գիտեի, շատ եմ կարդացել ու հաճելիորեն զարմացած էի, առաջին անգամ այդպես պատահականորեն տեսնելով ձեզ:

– Շնորհակալ եմ, – լայն ժպտաց տղան:– Ուրեմն դուք ինձ գիտեիք մինչ այդ: Իսկ հետո, այդ օրվանից հետո, հիշե՞լ եք ինձ: Գոնե մի անգամ:

– Հիշել եմ, – ցածրաձայն արձագանքեց կինը և շիկնանքն ավելի ծաղկեց նրա դեմքին:

Այդ պահին նա, իրավ, սքանչելի էր:

– Եվ ոչ մի անգամ... – ավելացրեց նա, ակնդետ նայելով տղայի աչքերի մեջ:– Շատ անգամ եմ հիշել:

– Ես նույնպես հիշել եմ ձեզ: Ընդ որում, հիշել եմ երանությանք ու երագել երբևէ հանդիպել ձեզ ու ասել այն մասին, որ բազում բանաստեղծություններ եմ գրել՝ նվիրված ձեզ: Եվ, քանի որ ձեր անունն անգամ չգիտեի, բանաստեղծական շարքի վրա գրված է՝ «„Ձոներգ անծանոթ գեղեցկուհուն“» :

– Աստված իմ, դուք ինձ բանաստեղծություններ եք նվիրել:

– Իհարկե: Ու հույսս չէի կտրում, որ անպայման կհանդիպեմ ձեզ ու կասեմ ձեզ այդ մասին: Գիտե՞ք ինչ բան է հույսը: Ծեր մարդիկ ամեն գիշեր պատկում են քնելու՝ առանց որևէ երաշխիքի, որ հաջորդ օրն առավոտյան արթնանալու են, բայց ամեն դեպքում նորից ու նորից զարթուցիչը լարում ենք: Այ, դա է հույսը, ու ես երախտապարտ եմ Աստծուն, որ հանդիպեցի ձեզ:

– Շնորհակալ եմ, – անակնկալ բերկրանքից հուզված,

Ժպտաց կինը:– Ուրեմն մենք երկուստեք հիշել ենք իրար:

Այն երեկոյից հետո կինն, իրավամբ, տղային չէր մոռացել: Շարունակ մտածում էր նրա մասին, և հիմա, պարզվում է՝ տղան նույնպես հիշել է իրեն, բանաստեղծություններ է ձոնել... Կնոջ մտքով շանցավ անգամ, թե տղան գուցե հենց այնպես, մի բան ասած լինելու համար ասաց այդ ամենը, որ դա պարզապես բանաստեղծական վառ երևակոթյան արդյունք է սուկ: Ըստ երևոյթին, մարդ հակված է կուրորեն հավատալու այն բանին, ինչին որ սրտանց ուզում է հավատալ:

– Չգացված եմ, – կրկին արտաբերեց նա նույն ցածր ձայնով:– Դուք անչափ բարի եք...

Փողոցի մեջտեղն էին, անհարմար էր, կինը դժկամությամբ մի քայլ ետ գնաց:

– Ցտեսություն, – ասաց նա:

– Ցտեսություն, – արտասանեց տղան, մի քայլ ընդառաջ եկավ:– Ես մի բան էի ուզում ասել ձեզ:

– Ի՞նչ, – հետաքրքրվեց կինը:– Ասացեք:

Տղան այդ մասին չէր մտածել, բայց գտավ ելքը.

– Ես այդ բանաստեղծություններն ուզում եմ կարդալ ձեզ:

Չէ – որ անքուն գիշերներ եմ անց կացրել ու երագել՝ կարդալ ձեզ ու լսել ձեր կարծիքն այդ մասին : Մի մերժեք, խնդրում եմ, ցավ մի պատճառեք ինձ: Կհանդիպենք հենց այնտեղ, ուր առաջին անգամ հանդիպել էինք: Հասցեն, փառք Աստծո, գիտեք: Նա իմ մոտ ընկերն է, կստեղծենք այն նույն մթնոլորտը, որ կար այն ժամանակ, երաժշտություն կլսենք

նան, ու ես սիրով կկարդամ իմ ստեղծագործությունների շարքը՝ նվիրված ձեզ: Այսինքն դեռատի մի շնաշխարհիկ գեղեցկուհու՝ որն իր հրայրքով ու հմայքով գերել է հայ բանաստեղծին:

Կինն ուզում էր ասել, որ սիրում է ամուսնուն, որ երեխաներ ունի՝ մի տղա ու մի աղջիկ, և որ ինքը ոչ մի տեղ չի գնա օտար տղամարդու հետ, բայց շուրթերն ակամա շնչացին:

– Չգիտեմ...

– Ես վաղն այս ժամին կսպասեմ ձեզ այնտեղ: Խնդրում, աղաչում եմ, մի փշրեք այն սիրտը, որ ձեզ համար է բաբախում նաև:– Տղան շուտափույթ բաժանվեց, որպեսզի կինը չհասցներ մերժել նրան:

Նրանց հաջորդ հանդիպումը ընկերոջ բնակարանում չէր: Այն ժամանակ նա գործուղման մեջ էր, սակայն կինն այդ մասին չգիտեր: Այս հանդիպումը ուշ երեկոյան էր, հարյուր ինն համարի ավտոբուսի վերջին կանգառում, քաղաքային լողափ իջնող շրջադարձում: Կինն իջավ երթուղային ավտոբուսից, վարանքով նայեց շուրջը: Հարևան տներում լույսեր էին վառվում: Տղան դուրս եկավ ծառերի ետևից և գնաց դեպի կանգառ: Նա հաղթանդամ էր, լայնաթիկունք ու գեղեցիկ, և կնոջն այնպես թվաց, թե ինքն ամբողջ կյանքում հատկապես նրան է սպասել և ակամայից առաջ գնաց, առանց հայացքը տղայից կտրելու, նրանց ձեռքերը, ասես տարիներ շարունակ իրար որոնել ու չէին գտել, կարոտով խառնվեցին:

– Շնորհակալ եմ, որ եկար, – ասաց տղան, հետո ավելացրեց, – կխենթանայի, եթե չգայիր:

Մացառների ու քարերի արանքով իջնող արահետով նրանք իջան դեպի ծով: Լուսթյուն էր, և միայն ճերմակափրփուր ալիքներն էին, որ թեթև աղմուկով գալիս, խփվում էին առափնյա սալ քարերին ու փշուր-փշուր ետ էին սահում:

Նստեցին ամայի ծովափին: Կինը, ինչպես նախորդ հանդիպմանը տղայի ընկերոջ բնակարանում, մտովի նախատում էր ինքն իրեն, որ այստեղ եկավ, որ այսպես անկամ ու թույլ գտնվեց, եկավ: Նա հայացքը հառել էր հեռու և մտամփոփ նայում էր մի կետի: Այնտեղ, ուր ծովն ու երկինքը միանում էին իրար: Նրան այնպես էր թվում, թե տղան մտքում ծիծաղում է իր վրա: Նա նույնիսկ սարսափեց այդ մտքից, նայեց տղային, ասաց.

– Ես ինքս ինձ ներել չեմ կարող, բայց դու, խնդրում եմ, ներիր ինձ, որ այսքան կամագուրկն եմ...

Տղան չթողեց, որ նա խոսի: Նա քնքշորեն բռնեց կնոջ ուսերը, կնոջ դեմքը շրջեց իր կողմը:

– Ես սիրում եմ քեզ, – շնչաց տղան, համբուրելով կնոջ կիսաբաց մեղուշ շուրթերը: Տղայի շուրթերը պինդ էին, ձեռքերն ուժեղ էին, և գիրկը տաք էր, և կնոջ համար աստղերը երկնքում շող էին գալիս, թափվում ծովը... Եվ նա՝ հուզախտով ու արցունքացու աչքերով, կրկին ու կրկին հիշեց իրենց հանդիպումն ընկերոջ բնակարանում ու իր մարող շշուկով ասված խոսքերը՝

«Ոչ, ոչ, չհամարձակվեք, չհամարձակվեք», որը «Բոլերոյի» ահագնացող երաժշտության տակ միայն իրեն՝ կնոջն էին լսելի: Բայց դա նույնիսկ դիմադրության փորձ չէր, այլ բնագդային ինքնապաշտպանության նվաղ դրսևորում, իսկ տղան, բուռն կրքից շնչահեղձվելով, ինչպես կատաղի անսանձ հովատակ, այնպիսի մոլուցքով տիրեց նրան, որ հառաչի հետ միասին ասես կանգ առավ իր շնչառությունը... և նա՝ անկամ ու նվաճված, չհասցրեց անգամ մտածել դիմադրության մասին:

Կինը՝ հայացքը անխոռվ ծովին, նախատում էր ինքն իրեն, որ արժանապատվություն չունի, այնտեղ, ընկերոջ բնակարանում տրվեց նրան ու տրվում է այստեղ, ավագների մեջ ու այս լերկ քարերի վրա...

...Նրանք նստել էին սալ քարերին, երագել էին, ճայերը պտտվել էին նրանց գլխավերևում, կարոտով կանչել էին, ջրերի վրայով սահել էին՝ ճերմակ փետուրները ջրերի կապույտին քսելով, իրենք նայել էին: Լողազգեստով պառկել էին քարերին ու վազվզել տաք ավագների մեջ, ու միշտ էլ կինը մտածել է այն մասին, որ պետք է բաժանվեն, այդպես անհնար է շարունակել: Ի՞նչ իրավունքով և մինչև ե՞րբ:

– Ես քեզ չեմ մեղադրում, – խոսեց կինը:– Ես եմ մեղավորը: Նման հարցերում կանայք, միայն կանայք են մեղավոր:

– Փոշմանե՞լ ես:

– Փոշմանե՞լ:– Կինը մի պահ խորհում էր, հետո ասաց վճռական:– Ոչ: Ափսոսանքը՝ դա անիմաստ զգացմունքայնություն է: Միակ բանը, որ կարելի է ավսոսալ կյանքում, դա այն է, որ դու ուշադրությամբ ու հոգատարությամբ ես շրջապատել նրանց, ովքեր դրան արժանի չէին: Հենց դրա համար էլ անիմաստ է ավսոսալը, որովհետև անօգուտ է, գուր տեղն ինչո՞ւ ավսոսալ, միևնույն է, այն, ինչ եղել է, վերադարձնել, ուղղել արդեն անհնարին է... Ինքս էլ չգիտեմ ինչպես ստացվեց այս ամենը: Անուշ երազ էր սա: Եվ հիմա պիտի ընդհատվի այդ երազը: Չեմ փոշմանել ու երբեք չպիտի փոշմանեմ: Պարզապես ինձ համար ապրում էի: Եվ երջանկությունը, թվում էր, հենց այդ է, որ կար: Ուրիշ երջանկություն չի լինում: Դու ամեն ինչ տակնուվրա արեցիր: Բայց դու մեղավոր չես բնավ: Ես այն չեմ մտածում, ինչ ասում եմ:

– Իհարկե, դու ես մեղավոր: Ինչո՞ւ շուտ ամուսնացար: Չէի՞ր կարող սպասել:

– Եթե իմանայի, որ պիտի հանդիպեմ քեզ... Հարյուր տարի կսպասեի... Բայց դու ինձ չէիր առնի:

– Ինչու: Կառնեի, ազնիվ խոսք կառնեի: Ուրեմն դու կասկածո՞ւմ ես, որ քեզ սիրում եմ:

– Չեմ կասկածում: Երբեմն նույնիսկ ինձ այնպես է թվում, թե դա է ինձ պահում: Ուր էլ լինեմ, մտածում եմ այն մասին, որ դու կաս, որ երբ ուզենամ՝ կարող եմ զանգել քեզ և թեթևություն եմ զգում դրանից:

– Իսկ հետո ես կամուսնանամ, և դու կմոռանաս ինձ, – հայացքը ջրերին, անբռնագբոս ասաց տղան:– Բոլորովին չես էլ հիշի:

Կինը հանկարծակի նայեց նրան:

– Լռիր, աղաչում եմ... Այդ ինչե՞ր ես խոսում...

Տղան ցանկացավ գրկել կնոջը:

Կինն իբր վիրավորվել էր, իբր չէր ուզում, որ տղան գրկեր իրեն, համբուրեր, նա դեմքը այս ու այն կողմ էր փախցնում, սակայն տղան զգում էր, որ կինը երկարաձգում է հաճույքը, նա ավելի ուժգին սեղմեց նրան, շուրթերով գտավ բերանը... Տղան միշտ մոլեգին էր, դա դուր էր գալիս կնոջը, շուրթերը պինդ էին. դա դուր էր գալիս կնոջը... «„Սիրելիս, սիրելիս, սիրելիս, – հևոցով շնչում էր տղան, – Ես սիրում եմ քեզ, մի՞թե կասկածում ես“»:

...Տղան հոգնած պատկել էր ավագին, դեմքը դեպի երկինք: Կինը նստել էր նրա կողքին, ձեռքերով գրկել ծնկները

– Ես ճիշտ չէի ասում, – խոսեց տղան: – Կատակում էի, ինձ թվում է, ես արդեն ոչ ոքի սիրել չեմ կարող... Երբ դու իմ կողքին ես, շուրջն իմ այլևս ոչինչ չեմ նկատում, այլ պարզապես գնայվում, գերվում, հպարտանում եմ քեզանով ու քո սիրով: Աշխհարիս երեսին յոթ հրաշքիք կա, բայց կա մեկը ևս, ութերորդը, դու ես այդ ութերորդ հրաշալիքը՝ ամենից էկզոտիկն ու ամենից գեղեցիկը... Պիտի ամուսնանամ, – կրկնեց նա, – բայց ինձ թվում է, որ իմ

և նրա միջև պիտի լինես դու... Ես նրա մեջ պիտի որոնեմ քեզ ու չպիտի գտնեմ... Ես դա գիտեմ...

««Ես նրան խանգարում եմ, – մտածում էր կինը, – նա իմ պատճառով չի ամուսնանում: Կհեռանամ, ինչո՞ւ խանգարեմ...«»: Նա մատներով հանդարտ շոյում էր տղայի դեմքը, մատները երկար պահում էր տղայի տաք շուրթերի վրա:

– Իսկ դու նրան սիրո՞ւմ ես (տղայի խոսքը կնոջ ամուսնու մասին էր):

– Չգիտեմ, – հանգիստ ասաց կինը:– Մինչև քեզ՝ թվում էր այո: Իսկ հիմա չգիտեմ: Ինքը ինձ սիրում է: Դա նրան կուրացնում է և մտքով անգամ չի անցնում, որ ես կարող եմ դավաճանել նրան, սիրել ուրիշի: Մեզ մոտ, տպարանում, գիտեն, որ ես սիրում եմ քեզ: Քո ինչ-որ մի գիրք աղջիկներից մեկը գտավ ինձ համար: Այնտեղ, տպագրական մեքենաների աղմուկի մեջ, ես քո մասին եմ մտածում, ճանապարհին, ավտոբուսում, քո մասին եմ մտածում... Իսկ նա կարծում է, թե ես աշխարհի ամենաերջանիկ կինն եմ:

– Բաժավիր, – հենց այնպես ասաց տղան:

– Իսկ հետո՞:

– Միասին կգնանք ուրիշ քաղաք:

Կինն իհարկե, հասկանում էր, որ այդպես լինել չի կարող: Չիմա նա այդ բառերն ասում է, ճիշտ է, բայց չի լինի: Դա չի լինի: «„Իմ և նրա միջև անդունդներ կան: Նա հիմա դա չի

հասկանում“»: Այդ մասին էր մտածում կինը, սակայն ուրիշ բան առաջ.

– Նա առանց ինձ չի կարող: Նավթային ինժեներ է, ծովում է աշխատում: Երբեմն երկու շաբթով չի գալիս: Ու այդ ընթացքում տասը-տասնհինգ նամակ է գրում: Դու դա պատկերացնո՞ւմ ես: Ընկերուհիներս երևի նախանձում են, չհասկանալով, որ ուրիշի կյանքը միշտ էլ գրավիչ է թվում ուրիշին, բայց ոչ ոք չգիտի, թե իրականում ինչ է տեղի ունենում այնտեղ: Իմ ծանոթներից մեկը ճիշտ է ասում, որ ուրիշի կյանքը ուրիշի պատուհանի է նման, որովհետև, եթե նույնիսկ այնտեղ, պատուհանագոգին ծաղիկներ են, դա դեռ չի նշանակում, թե ներսում դրախտ է: Ես գիտեմ, – շարունակեց դառնագին, – նա կխելագարվի... Իսկ երեխաները... – Կինը մի պահ լռեց: – Չէ, էլ չենք հանդիպի, վերջին անգամն է սա:

Նրանք մոտ էին և անդորր էր: Եվ ջրերը ծփում էին, մեղմիվ շառաչում էին: Եվ հորիզոնից- հորիզոն ձգված էր ծովը, ծովը սև, համատարած ցել էր թվում, ցելը փայլկտում էր աստղալույսի տակ: Եվ լուսինը, որ նոր էր ելել ծովի այն կողմից, արահետ էր ձգել սև ցելերի վրայով:

– Երանի չհանդիպեինք, – լռություներ խախտեց կինը:– Այնպես հեշտ էր ապրելը: Շատ եմ մտածել այդ մասին: Ինչո՞ւ հանդիպեցինք: Չիշո՞ւմ ես մեր հանդիպումը ընկերոջդ տանը: Երբ մենակ էինք: Չիշո՞ւմ ես:

– Այո:

– Հետո ես լաց եղա... Ախր, ես այդպես չէի ուզում... Պարզապես չէի հասկանում, թե ինչ է կատարվում ինձ հետ. Ես կարծես թե ես էի, ո՛ր ես չէի...

– Հետո նստել էինք իրարից հեռու, – հիշեց տղան:– Ես քեզ չէի բռնել, չէի պահում, իսկ դու շարունակ ասում էիր. «„Թող ինձ, թող գնամ“»: Ու չէր գնում:

– Չէի կարողանում: Եթե կարողանայի, կգնայի: Չէի մնա: Թվում էր՝ տարիներ շարունակ որոնել էի քեզ ու գտել. Վախենում էի մի քայլ անգամ անել ու կորցնել... Թեկուզ ներքուստ անհանգիստ էի, ինչ-որ բանից վախենում էի, թե հատկապես ինչից՝ չէի հասկանում: Բայց չէի գնում: Հիմա եմ հասկանում, որ ինձանից էի վախենում... Այս օրից... Եթե այն ժամանակ բաժանվեիք, հեշտ կլինեք...

Տղան լուռ էր: Երկար քայլեցին՝ ջրերի ճողփյունը ականջներում: Ալիքները շարունակ խշշում էին:

Կինը նայեց ժամացույցին:

– Ուշ է, – շնչաց նա: -Գնանք... Հիմա կինոյից տուն կգան, պետք է ընթրիք տալ նրան...

Տղան նայեց նրան:

– Մի վիրավորվիր... Նրան ո՞վ պիտի ընթրիք տա:

Նա մոլեգնորեն նորից գրկեց կնոջը, համբուրեց նրա տաք, անհնազանդ շուրթերը:

Քիչ առաջ տղան ավագի վրա գրել էր.

«„Ես խելացնոր կերպով սիրում եմ քեզ“»: Մազերը կարգի բերելիս, կինը տեսավ, որ ալիքը եկել, տարել է

տղայի գրածը:

– Ամեն ինչ այսպես է, – տխուր ասաց կինը, – Կա ու չկա:– Հետո նայեց դեպի ծովը: Ծովը խաղաղ էր, հանդարտ: Նայեց ժայռակերպ սալ քարերին, հայացքով չափեց ծովափը, նայեց ժայռերին: Այստեղ ամեն ինչ հարազատ էր նրան, և հիմա ինքը բաժանվում էր այդ բոլորից: Կինը նայում էր տխրամած, ասես այստեղ նրա ողջ կյանքն էր անցել, և հիմա ընդմիջտ բաժանվում էր դրանից:

Քարքարոտ նեղ արահետով սկսեցին բարձրանալ դեպի ավտոբուսի կանգառ: Օդում սև շղջիկներ կային: Չղջիկները պտտվում էին նրանց գլխավերևը, թափով իջնում էին, քիչ էր մնում թևերով դիպչեին նրանց:

Տղան նայում էր սև շղջիկներին և մտածում էր ճայերի մասին: Ձյունասպիտակ ճայերի, որ երևի ինչ-որ շատ հեռու արևոտ տեղ էին, հեռվում, երկինքն ու ծովն իրար ձուլող հորիզոնից անդին, և հանդարտ պտտվում էին կապտավուն ջրերի վրա:

– Դու հիմա քո ճայերի մասին ես մտածում, – ասաց կինը:

– ...

– Դու ճայերի սիրահար ես: Ես դա գիտեմ: Դու բանաստեղծություններ շատ ունես ճայերի մասին:

Տղան ուշադիր նայեց կնոջը, մթության մեջ կնոջ մազերը սև էին, այտերը թուխ էին, ամբողջ դեմքը թուխ էր:

– Եթե ես ճայերի սիրահար եմ, ապա սիրահար եմ նաև քեզ: Դու նման ես գեղեցիկ ճայի, -ժպտաց նա:– Դու իմ թուխ ճայն ես...

Տղան մտածում էր այն մասին, որ երբեմն հարկ է լինում քաժանվել նրանից, ում սրտանց սիրում ես, որրպեսզի առաջվա նման սիրես նրան:

Աջ ձեռքով գրկած կնոջը, նրանք բարձրացան բանուկ արահետով, իսկ երբ երևաց կանգառը, տղան ասաց

– Ես այստեղ կկանգնեմ, դու գնա, ծանոթներ կլինեն հանկարծ:– Տղան մատները քսեց կնոջ շուրթերին:– Մնաս բարով: Ես քեզ երբեք չեմ մոռանա: Երբեք-երբեք:

– Ես նույնպես: Ես նույնպես չեմ մոռանա: Ես չեմ կարող մոռանալ, եթե նույնիսկ ուզենամ: Եթե նույնիսկ շատ ուզենամ: Աստված իմ, ամեն ոք կարող է տեսնել ինչ տեսք ունես, բայց ամեն ոք չէ, որ կարող է իմանալ, թե ինչ է կատարվում քո հոգու խորքում: Հավատա, լինում են բոլորներ, որ ապրել չես ուզում, այլ ուզում ես թախծել, միայն թախծել ու լալ, Ինչո՞ւ ես սիրեցի քեզ, ասա, ինչո՞ւ եմ սիրում, – կնոջ ձայնը դողաց, աչքերը լցվեցին արցունքով:– Ասա ինձ, ո՞ւմ համար է անտանելի ծանր՝ նրա՞, ով հեռանում է, թե նրա՞, որից հեռանում եմ:

– Նրա, ով խենթորեն սիրում է:

– Ես հեռանում եմ: Ինձ համար անչափ ծանր է, որովհետև խենթորեն սիրում եմ քեզ... Ապրիր և հիշիր:– Նա սեղմվեց տղային: Կինը չէր ուզում նրանից պոկվել:– Ուրեմն վե՞րջ, էլ չե՞նք հանդիպելու... – Նա այլևս չէր կարողանում պահել արցունքները: -Գիտե՞ս, ամենից սարսափելին ոչ թե անփոխադարձ սերն է, այլ երբ այն փոխադարձ է, բայց դուք միասին չեք:

Հեռվում երևաց ավտոբուսը:

– Մի անգամ էլ հանդիպենք և վերջ, – հանկարծ ասաց կինը:

Տղան լուռ էր:

– Միայն մի անգամ:

– Լավ, – ի վերջո ասաց տղան: Ուզում էր ասել. «„Ոչ“», բայց, ինքն էլ չիմացավ ինչպես, ասաց՝ «„Լավ“»:

Կինը նայեց նրան լուսաշող աչքերով, շրջվեց, գնաց դեպի կանգառ: Ճանապարհին շրջվեց՝ մի անգամ ևս տղային նայելու, և ձեռքով հրաժեշտ տվեց: Նա երևի ժպտաց մթան մեջ:

Ավտոբուսը գնաց: Թուխ ճայր չկար: Սպիտակ ճայերը չկային: Տղան մենակ էր:

Ներքևում, ժազոաբեկորներից այն կողմ, երևում էր ծովը: Ծովն ասես համատարած սև ցել էր, և լուսինը շողշողուն արահետ էր կապել սև ցելերի վրայով... Ընկնես այդ արահետն ու գնաս, գնաս դեպի այնտեղ, ուր ոսկեգօծ արևի ներքո ճվում, ճախրում են ճերմակաթև ճայերը...

=====

ԷՍՍԵ

Է Ն Լ Ո Ռ Ռ Ի Չ Ո Ր Ն Է...

Ուղիղ քառասուն տարի առաջ չքնադագեղ մի աղջկա՝ Ադրբեջանի բժշկական ինստիտուտի առաջին կուրսի ուսանողուհի Ռիմա Հարությունովայի հետ որոշեցինք Բաքվից ճանապարհվել Ղարաբաղ, իմ հայրենի գյուղ՝ Չլդրան, այնտեղից Շահումյանով, Գետաշենով, Գյոզգյուով, Խանլարով, Թբիլիսիով՝ Դսեղ, տեսնելու այն վայրերը, ուր ծնվել, մեծացել էր ինձ համար այնքան պաշտելի Հովհաննես Թումանյանը:

Քառասուն տարի է անցել այդ օրվանից, ինչքան բան է փոխվել, ինչքան լավ ու վատ օրեր են եղել, լավը՝ քիչ, վատը՝ շատ, ինչքան ջրեր են հոսել: Պարզ է, ավաղ, չկան այլևս բոլոր նրանք, ովքեր տեսել էին Թումանյանին և որոնց հետ մենք բախտ ունեցանք ծանոթանալու այն ժամանակ, լսելու նրանց սրտառուչ պատմությունները մեծ բանաստեղծի մասին: Այդ հին, անրջական օրերից այս գրառումներն են մնացել սոսկ՝ դեղնած, խունացած թղթերի վրա:

Լ.Ա.

Մանկտ—Պետերբուրգ

2008թ.

...Երբ դանդաղ ելավ, սահեց Մոսկվա-Երևան ճեպընթացը, Քոլագերան կայարանի միակ մայթին մնացինք ես, տասնութամյա իմ ուղեկցուիի Ռիման՝ բժշկական ինստիտուտի առաջին կուրսի ուսանողուիի, և կայարանի կարմիր գլխարկավոր սլաքավարը:

– Անոթ չըլի հարցնելը, Էդ ո՞ր եք գնում, – ծոր տալով հարցրեց սլաքավարը:

– Դսեղ, -ասացի ես:-Հեռո՞ւ է

– Նայած: Եթե սպասեք լուսանա՝ մոտիկա, այսինքս՝ կարաք մաշինով գնաք. ժամը տասնմեկին սլաքաշը գնումա: Թե չէ, դուք գիտեք. հրե՛ն կաժանը, Էսպես դիք որ գնաք, երեք-չորս կիլոմետր կըլի:

Եվ հիմա քարքարոտ, նեղ կաժանը մեզ քաշելով տանում է: Իսկ ամենուր սև մութ է, անտառները լուռ են, ձորերը ամպերի տակ խոր քնած են ու Էլի լուռ են, արդեն հալվում, ցրտում է տաք գիշերը, և այս շուրջ բոլոր լռության, այս մութ խավարի մեջ Դեբեդն է միայն վշշում:

Քայլում էինք մթան մեջ սպիտակին տվող կաժանով և լավ էր, որ հատուկենտ աստղեր կային դեռ, լավ էր, որ կիսալուսինը կողքի ընկած գնում էր երկնքով, թե չէ ճանապարհը չէր երևա, իսկ այդ ճանապարհը ժայռերի վրայով էր անցնում, ներքևում ձորեր են՝ անդնդախոր, մթին:

Մենք չգիտեինք ճանապարհը, կաժանի տուտը բռնած գնում էինք, և մեզ ուղեկցողը աստղերն էին, կիսատ լուսինն էր և Թումանյանը. որովհետև անհնարին է, որ լինես այս

ձորերում ու հոգուդ շիշխի մեծ բանաստեղծը, քեզ հետ չլինի նա, չլցվես նրանով, չմտածես, որ այս կածանով հազար անգամ անցել է նա:

Լուսանում էր արդեն, երբ հասանք լեռան կատարը ու ետ նայեցինք. ներքևում Լոռու ձորն էր, պատմական Տաշիրքի հրաշք ձորը, ուր Դեբեդը «„սգում էր մենակ խավար անդնդում“»:

Մենք լսում էինք նրա միալար վշտոցը, որ մեկ կտրվում ու նորից լսվում էր:

Թումանյանը նստել է այս դարավանդին, նայել է դեպի Լոռու ձորը, սիրտը ցավել է, երբ տեսել է, որ քանդում են ձորերը, երկաթուղի են գցում. «»...ձորերին մտիկ են անում, որ են քարափները քանդելիս տեսնում են, սրտիս ծերը մղկտումա, ոնց որ թե մարդի երեխեն թշնամու ձեռին քրքրելիս ըլեն ու մարդ կարենա ոչ թե օգնի...«»: Հետո ձորերով եկել՝ ո՛ւ...ո՛ւ...ո՛ւ..., սուլելով անցել է Թիֆլիս-Ղարս գնացքը, մարդիկ ծաղիկներ են նետել շոքեքարշի անիվների տակ, գնացել գյուղերում պատմել են. «»...մի անասելի սև ջանավար է, մեկ միլիոն ձիու ուժ ունի, բերանը Արփաշայից էլ լեն է, ծուխ կհանե հազար պապիրոսի չափ»»: Շո- գեքարշի սուլոցից խրտնել, անդնդախոր ձորերում ու կիրճերում կորել են պախրան ու կխտարը. «»...եկավ ձորերումը ծղրտաց, էլ պախրա չմնաց, էլ կխտար չմնաց, փախսան կորան...«»:

Այստեղ, այս աստվածանիստ բարձունքին նստած տեսել է, թե ինչպես են «ամպերը դանդաղ ուղտերի նման»՝ ձորից ջուր խմած բարձրանում: Ամպերը անցել են և երկնի կապույտի մեջ խրված երևացել են լեռները. «»... բարձր ու կանաչ լեռներ, դուք հայրենիքն ու գահը գոյ գեփյուտների, անուշաբույր ծաղիկների, սուրբ ցողերի ու շաղերի, անմահական սառն աղբյուրների, սև-սև ամպերի, հրեղեն կայծակների, ջրեղեն տարափների... Դուք՝ մոտիկ աստծուն, աստղերին, լուսնին, երկնային շնորհքներին ու գաղտնիքներին, վեհ ու վեհապանծ լեռներ...«»: Հետո, դեռ պատանի, դեռ տասնութը չլրացած, այս բարձունքից նայել է հայրենի Դսեղին, որ մի քանի հարյուր մետրի վրա է, նայել է իր տխուր Դսեղին ու աշխարհին պատմել.

Մեր գյուղն էն է, որ հպարտ,

Լեռների մեջ միգապատ,

Խոր ձորերի քարափի

Ձեռը տված ճակատի

Միտք է անում տխրադեմ.

Ինչ է ուզում՝ չգիտեմ...

Ինչ-որ մեկը ձիու կապը բռնած գալիս է մեր կողմը: Ծեր մարդ է, մոտեցավ «„բարի լույս“» ասաց ու սկսեց ուշադիր նայել.

– Ճանաչեցի ոչ, -վերջապես ասաց նա:

– Տեղացի չենք:

– Ո՞ւմ տունն էք գնում, – նորից խոսեց ծերունին:

– Թումանյանի:

Ինձ թվաց, թե սխալ արտահայտվեցի, բայց մարդը բոլորովին չգարնացավ:

– Կարելի ա, – ասաց նա:– Ուրեմն Օհաննեսի տունն եք գնում, – նա քիչ լռեց, ավելացրեց.-Օհաննեսն ասում էր մարդ պիտի էնպես ապրի, որ մեռնելուց հետո անունը հիշեն: Ինքն էդպես ապրեց:

– Դուք հիշո՞ւմ եք Թումանյանին:

– Բա ոնց: Իրենց կտերը կկանգներ, ժողովուրդը կհավաքեր, կխոսեր, խորհուրդներ կտար: Գեղացիք Օհաննես աղա էին ասում: Սպասեք ձիս կապեմ գամ...

Օհաննես՝ աղա: Ամբողջ կյանքում մի լավ օր չտեսած, հազար ու մի պարտքերի մեջ խրված, ամբողջ կյանքը կողմնակի հոգսերով ծանրաբեռ, ժողովուրդների ճակատագրի ու ազգի տառապանքի ստրուկը՝ «„Օհաննես աղա“»։ «»...Երեխաներիս ուսման վարձի պատճառով, արգելել են ուսումնարան գնալ, տանս վարձը գրեթե կես տարով մնում է, պարտք անելու տեղ չի մնացել, և պարտքատերերս էլ համբերությունից դուրս են եկել““: 1902 թվականին ընկերները դիմում են գրել, ուզել են փող հավաքել: Թումանյանը շատ է վշտացել. „...Դիմել հազար ու մի մարդու, – այդ առթիվ գրել է նա Փիլիպոս Վարդագարյանին, – գրել թե Ն. Թ. անապահով է, հիվանդ է, ընտանիք ունի, մի բան ավել ստորագրեք նրա բանաստեղծություններին... „“: Մի ուրիշ տեղ. „...ինչ

անենք, որ բանաստեղծ լինելով, նյութական նեղության մեջ լինելով, ապավինված եմ մի քանի մարդու օգնության, մի՞թե դեռ պետք է շրջաբերականով հոչակեմ իմ խեղճությունն ու նպաստներ ժողովեմ...»,“: Նորից մի ուրիշ տեղ. „...խղճահարվում եմ մինչև անգամ, որ օգնում եմ ինձ որպես բանաստեղծի, ինձ թվում է, որ ես խաբված եմ, ուրիշներին էլ խաբում եմ, թե բանաստեղծ եմ ես...«»:

Մարդը բլրականջին կապում է ձին, ետ գալիս: Չբուցելով գյուղ ենք մտնում:

Դեռ նոր էր լուսացել, արևը սարերի ետևից դուրս չէր եկել դեռ, բայց գյուղի տանիքները արդեն արևի մեջ էին:

– Հրե՛ն Թումանյանի տունը: Թանգարանն էլ էնտեղ է:

Տուն-թանգարանի դիրեկտորը Թումանյանի Վահան եղբոր աղ- ջիկն է՝ Արմենուհի Թումանյանը: Նա սիրալիր, թումանյանական ժպիտը դեմքին, ընդառաջ է գալիս:

– Բարով եք եկել: Բայց շատ ավիտս, որ չեք կարողանա ամեն ինչ տեսնել, -ասում է նա, – տուն-թանգարանը նորոգում ենք... Սա Թումանյանի տունն է... Թումանյանի հետ, Թումանյանով ներշնչված, նրա հավերժական ստեղծագործությունների մեջ իդեալականացված ձորերով ու Դեբեդի վշտոցը մեր ականջում՝ նրա հայրական տունն ենք եկել՝ սրտներումս դող ու ականածանք այն բոլոր հիշատակների հանդեպ, որ այստեղ պիտի խոսեն նրա մասին. որով- հետև այստեղ էր, որ դեռ մանկուց նրա հոգին իմաստավորվեց Դսեղի լուսնյակ գիշերներով ու

անուշ գրույցներով, «»...ամառվա լուսնյակ գիշերները մեր դռան գերանների վրա շուրջ-բոլոր նստոտում էինք, հիացած պլշում Նեսոյի՝ ոգևորութունից գեղեցկացած դեմքին: Ու պատմում էր նա Հուրի-փերիներից, Չմրուխտ Ղուշից, Լիսու Մութ աշխարհից...«»:

– Մա սալորենու այգին է, գարնանը, երբ սալորենիները ծաղկում են, շտեսնված գեղեցիկ են լինում:– Արմենուհու հանդարտ, միալար ձայնն է: – Մա այն տունն է, ուր ծնվել է Հովհաննես Թումանյանը, սա ձեթի ճրագն է, սա շապիկն է, ահա թիկնոցը, ահա կոշիկները, ահա փողկապը, սա խնոցին, սա ամբարը, սա Թումանյանի մոր ճախարակն է: Տունը եղել է հողե կտուրով: «»...Մի մեծ սենյակ ունեինք. օջախը միշտ վառած, երկու կողմից թախտեր, դռակներ ու մութաքաներ դարսած...«»:

Բանաստեղծի տունը... գետնափոր, հողե հատակ, լույսը ընկնում է երթիկից, թոնիրը՝ տան կենտրոնում, բերանը տախտակով ծածկած, խնոցին առաստաղից կախ, օրորոցը...

– Մի՞թե Թումանյանը օրորոցում է մեծացել:

– Դուք ճիշտ եք: Թումանյանը ընտանիքի անդրանիկ երեխան էր, նրան տանը շատ էին սիրում: Մայրը նրան օրորոց չի դրել, ոչ էլ ճոճք: Այդպես է արել, որպեսզի միտքը պայծառ մնա, գիտեր երևի, որ մեծ մարդ պիտի դառնա, – ժպտում է Արմենուհին:

Այստեղ, այս նամշահոտ ու փոքրիկ տան մեջ է ծնվել մեծ բանաստեղծը, այստեղ է ապրել նրա Օհաննես պապը: Թումանյանը չի տեսել նրան, տատից ու տան մեծերից է լսել պապի ու իր նախնիների քաջագործությունների մասին: Եկվորներ էին Թումանյանի նախնիները, նրանք տասներորդ դարում, արշակունյաց փառքի վերջալույսին, երեսուն տարի ես մեն-մենակ հաղթանակներով, ճակատ-ճակատի զարկելով պարսիկների ու արաբների հետ, ձանձրացած «„թողին իրենց հայրենի սրբազան Տարոնը, եկան բնակվեցին այստեղ“»:

Հգոր են եղել Թումանյանի պապերը: Նրանք պարսից Հասան խանի ասպատակության ժամանակ ժողովրդի գլուխ են անցել, պաշտպանել շրջակա գյուղերի խաղաղ բնակիչներին: Անվանի գինվորական է եղել Թումանյանի Օհաննես պապը ու հայտնի գրուցասեր (նրա թուրը մինչև հիմա էլ պահվում է) : Նա իր տան պատի տակ, ճանապարհի վրա, տասներկու քար է տաշել տվել, դրել, որ գյուղացիները գան ու գրույց անեն: Այդ նա, Թումանյանի պապ Օհաննեսն էր, որ Հասան խանի ժամանակ գնաց ուղտերով հաց բերեց, բաժանեց ժողովրդին, փրկեց նրանց: Պետական պաշտոնյաները, երբ գալիս էին հացահատիկ հավաքելու, նա չէր թողնում, որ գյուղացիները հացահատիկ տան. »...ջուրը անցկացրեք, թող գնա»» – ասում էր նա պրիստավի մասին: Եվ, վերջապես, նա էր, որ իր հետ առաջին անգամ այս ձորերը մոմ բերեց, հայելի բերեց,

նկարներ բերեց ու մի ռուս ջրադացպան:

Ավելի անվանի ու հայտնի է եղել Օհաննեսի հայրը՝ Ավագիմ յուզբաշին՝ քաջ ու հաղթանդամ, Լոռու իգիթներից մեկը: Խաչատուր Աբովյանը ««Վերք Հայաստանում»» այդ նրա մասին է գրում. ««Էս Օվագիմը, էս Լոռվա ձորերի աստվածը, էս սարերի արծիվը... Էն սևացած, արևի, անձրևի տակ մուր դառած ունքերի տակից, որ աչքը չէր ընկնում մարդի երեսին, էնպես էր իմանում, թե կայծակն ա խփում, ու սար ու ձոր սևանում էր գլխին, գետինը պտտում, ու ինքը քար դառած մնում առաջին կանգնած»»: Օվագիմի հայրը՝ Մեհրաբը, Լոռու ձորերի նահապետն էր: Նրանից սարսափում էր թշնամին: ««Մեր ճամփեքը թշնամու համար փակ ու կապ պետք է լինեն, – ասում էր նա, – մեր տան դուռը ու մեր սիրտը բարեկամու համար ա բաց... Նամարդի համար մենք թուր ու թվանք ունենք...»» Հարյուր տարին թեպետ լրացել էր արդեն, բայց նա ամուր էր դեռ: ««Նրա վիթխարի, բարձր հասակը կորացել էր, նորից անբացել, ճերմակ մազ ու միրուք բռնել կուրծք ու երես, աժդահայի ահավորության հետ խառնել-միացրել ծերության պատկառանքը»», – այսպես է բնութագրում Թումանյանը իր Մեհրաբ նախապապին:

Մեհրաբը 108 տարեկանում վախճանվեց: Մեռնելիս ցավով բացականչել է. «„Այ փուշ աշխարհ, արժե՞ր երկու օրվա համար ծնվել...“»

Սրանցից էր սերել Թումանյանը, սրանց ««սիրտն ու

արհնր»» կար նրա մեջ, դրա համար էլ անվախ էր նա, իր նախնիների նման նա էլ ժողովրդի գլուխ անցավ, երբ թշնամին մոտեցել էր Լոռու ձորերին. ««Լոռեցիներ, իմ քաջ հայրենակիցներ, փոքրաթիվ թշնամին մեր սարերին է հասել... Հավաքվեցեք մեր մութ անտառների նման, կանգնեցեք անասան մեր սարերի նման, կրակ թափեցեք ու զարկեցեք մեր սարերի կայծակների նման: Թող թշնամին էլ տեսնի, աշխարքն էլ, որ կարելի է Էրզրումի վրից էլ անցնել, Ղարսի վրից էլ, բայց Լոռու սարերից անցնել չի կարելի...«»:

Արմենուիու հետ շրջում ենք տուն-թանգարանի բոլոր սենյակները:

– Թումանյանի հարյուրամյակին, որ գաք, ամեն ինչ պատրաստ է լինելու: Իսկ հիմա, ինչպես ասում են, գլուխներս խառն է, նորոգումներով ենք զբաղված:

Հետո քայլում ենք պարտեզում, գրուցում:

– Թումանյանի օրոք գյուղը վաթսուն-յոթանասուն ծուխ ուներ, – պատմում է Արմենուիին:– Իսկ հիմա հազարից անցնում է: Մարդիկ լավ են ապրում : Էլ ոչ Գիքոր կա, ոչ Համբո, – Արմենուիին ժպտում է:– Աշխարհը մեզ է նայում, պետք է շտապել, կիսատ գործեր շատ ունենք: Ողջ գյուղով ոտքի ենք ելել, որ հասցնենք...

Թումանյանի տան մոտ, եկեղեցու բակում, մամռապատ, հին-հին քարեր կան: Դրանց տակ են հանգչում մեծ բանաստեղծի նախնիները: Երբ մտանք եկեղեցու բակ, մի ծերունի՝ նստած մի քարի, հենված ձեռնափայտին նայում էր

քարերին:

– Էստեղ ի՞նչ ես անում, Աբրամ բիճա, – հարցրեց Արմենուիին:

Ծերունին ծանր բարձրացրեց հայացքը, երկար նայեց:

– Կարացի ոչ ճանաչեմ:

– Հարստանալու ենք, – ժպտում է Արմենուիին, – ասում եմ Էստեղ ի՞նչ ես անում:

– Չրից եմ անում, – շատ հանգիստ խոսեց ծերունին, իսկ ես հանկարծ հիշեցի Ժամանակ-ծերունուն. ««Աչքդ ինչ տեսնի՝ նրա սկիզբն եմ ես, միտքդ ուր հասնի՝ նրանից առաջ եմ ես, որ քարը վերցնես՝ տակին եմ եղել, ինչ մեռել գտնես, այն ես եմ թաղել...»»:

– Ի՞նչ գրից ես անում, – մեզ աչքով է անում Արմենուիին:

– Ինչ իմանամ... գրից եմ անում... Ասում են՝ եկ, վախիլ մի, կան- չում են... Էս ոնց անցավ, է՛... երկու օր ապրեցինք ու հմի պիտի գնանք, փուչ, փուչ աշխարհ ա...

– Ինչքան էլ կանչեն, չգնաս, – Արմենուիին ձեռքը դնում է ծերունու ուսին:– Լսո՞ւմ ես, չգնաս, շուտով Թումանյանի 100 տարին լրանում է, կաց քեֆ արա... Թումանյանին ճանաչո՞ւմ ես:

– Յանի Օհաննեսի՞ն... խի՞ չեմ ճանանչում, հրեն էն քարը Օհաննեսի հոր քարն ա՝ Տեր-Թադևոսի: Օհաննեսը հորը շատ էր սիրում:– ««Ամենալավ ու ամենամեծ բանը, որ ես ունեցել եմ կյանքում, այդ եղել է իմ հայրը...»»:– Լավ մարդ

Էր Օհաննեսի հերը, արինը ջուր անող մարդ էր, վեճ ու կռիվ վերացնող: Պատվավոր մարդ էր: Առաջին լամպը գեղունը նա է առել բերել: Իսկական անունը Ասլան է եղել: Էն մեկն էլ Օվագիմ յուզբաշու քարն ա, Էս էլ մեր Սողոմոն աղայի քարն ա: Ամա Օհաննեսը շուտ գնաց, ջահել ջիվան:

– Ծննդյան հարյուր տարին շուտով լրանում է:

– Յա... – ծերունին տխուր օրորում է գլուխը, – երեկվա երեխան էր, էդ ե՞րբ թամամեց:

– Շուտով կտոնենք, ամեն տեղից մարդ է գալու:

– Դե շուտ արեք: Վախում եմ հասցնեմ ոչ: Բաքվիցն էլ ա՞մարդ գալու, – հանկարծակի հարցնում է ծերունին

Արմենուհին բացատրում է, որ մենք Բաքվից ենք:

Ծերունին տեղում շարժվում է, աշխուժանում:

– Հա՞... Էդ շատ լավ ա... Բաքու նավթունը սրանից քանի տարի առաջ աշխատել եմ... հազար իննհարյուր ութ թվին: Հմի երևի Բաքուն շատ ա փոխվել... Էյ գիդի հա... Որ Բաքու աշխատում էի, մի դարաբաղ- ցու թատրոնում մեր Անուշին շանց տվին: Որ տեհա, լացս եկավ: Դե գեղացիս ա, բեմ ելած խալխին հավասար լացացնում ա... գեղի կարոտը, հողի կարոտը առա... Օհանեսը ասում էր, որ Թիֆլիսից Դսեղ եմ գալի, ամեն անգամ, գիշեր ըլի, թե ցերեկ, որ պոեզոր մտնում ա Լոռվա ձորերը, ծմակներից փշող օդը խուտուտ ա տալի, լցնում թոքերս, զարթնեցնում: Վեր թռչելով նա ասում էր. ««Օրհնվես, հող...»»: Էդպիսի բան ա հողը...

Արմենուհին մարդ է ուղարկում, որ մի երկու ուրիշ

Ծերունիների էլ կանչեն: Ասես նրա կանչելուն էին սպասում, քիչ անց գայթելով գալիս են նրանք, բարև են տալիս ու նստում իրար կողքի:

– Սարգիս բիձա, Թումանյանից մի բան պատմիր, ընկերները լսեն, – ասում է Արմենուհին, – ո՞նց մարդ էր:

– Շատ լավ մարդ էր: Ոնց որ էսօր, հիշում եմ: Աչքիս առաջն ա: Եկավ, մագերս խառնեց, մոմպաս տվեց, հետո հորս հետ գնացին Բորչալու՝ ժողովի: Բա ո՞նց չեմ հիշում:

Նրանք նստել էին սալ քարերին, կողք-կողքի, նայում էին մեզ ու չիբուխ էին քաշում: Ես նայում էի նրանց ու մտածում էի, որ ոչինչ չի փոխվել: Սա Թումանյանի աշխարհն է, ինձ թվում էր նույնիսկ, թե ինչ որ տեղ ես տեսել եմ նրանց, խոսել հետները, որ ահա այս մեկը գյուղացի Համբոն է, մյուսը՝ ««Հառաչանքի»» -ի Ծերունին, երրորդը անպայման Սուտիկ որսկանն է, չորրորդը՝ Գաբո բիձան, և որ նրանք բոլորը միասին Կիրակոսին քարաբաղնիս սարքեցին, ու երբ արդեն մեռել էր Կիրակոսը, ««կտերը, արևունը նստոտած, նրանք պատմում էին, թե քանի-քանի հոգի է խեղդվել քարաբաղնիսից...«»: Ու չիբուխ էին քաշում, ինչպես հիմա:

– Որ գեղ գար, կհետաքրքրվեր մարդկանց ապրուստով, երեխաներին կամփետ կտար, հանաք բան կաներ բոլորի հետ, Ծերերին կնստեցներ, պատմություն անել կտար, ինքը կգրեր: Էդպես էր:

– Դու ի՞նչ կասես, քեռի Եզեկ:

Ծերունին ծխամորճը հանում է բերանից, մի պահ մտածում:

««— Է՛... Է՛...է, կրակ էինք անում, շուրջը նստոտում, մինչև կես գիշեր գրույց անում, հեքիաթ ասում, որը շիբուխն էր գոռ տալիս, որը քնում էր... քեռի Եզեկն էլ շվի էր ածում...«»:

– Ի՞նչ ասեմ... Օհանեսի հետ Էնքան ենք ընկերություն արել:

Օհանեսը, երբ մաքուր մարդկանց մասին էր խոսում, միշտ ասում էր. պախրան Էն տեսակ գուլալ, անարատ կենդանի ա, որ երբ քարափներից իջնում է ձորը և ջրավազանը պղտորված ա տեսնում, պինչ չի կպցնում, ջրի մոտ նստում, Էնքան սպասում ա, մինչև ջուրը գուլալվում ա ու նոր խմում ա էդ ջրիցը: Մաքուր մարդս, կասեր Օհանեսը, միշտ էլ մաքուր տեղից ջուր կխամի: Պախրի պես մաքուր մարդ էր Օհանեսը... Էնքան են շվի ածել իրա համար... շատ էր սիրում...

Պատմում են ծերունիները, և դու տեսնում ես, որ Թումանյանը նրանց համար կենդանի մարդ է, նստում-վեր են կենում՝ նրանից են խոսում, նրանից մեջբերումներ են անում, Թումանյանն այստեղ երեխանների հետ երեխա է, մեծի հետ՝ մեծ:

Տասներեք տարեկան է եղել, որ հայրը նրան տարել է Թիֆլիս:

Թումանյանի մայրը, քույրերը, եղբայրներն ու մոտիկ

հարևանները մինչև Ձաղի ձորը գնացել են, ճանապարհելի նրան: Մայրը, տղային հրաժեշտ տալուց հետո, տուն է եկել ու լաց լինելով ասել է. ««Տղիս տարան»»: Նա չէր ուզում, որ իր ««քյորփա էրեխեն են անիրավ աշխարհն»» ընկնի: Թումանյանն իր ուղևորության մասին հետագայում գրում է ««Գիքորում»». ««Մի խաղաղ առավոտ էր, մի տխուր առավոտ: Տանեցիք ու հարևանները եկան մինչև գյուղի ծերը...«»:

Իր հայրենի սարերից, աղբյուրներից, լեռներից գնացել է Թումանյանը, բայց հոգով ու սրտով իր սարերում ու լեռներում է եղել, աղբյուրների մոտ: Ուր էլ եղել է, կարոտ-աչքի առաջ Դսեղն է եղել, Դսեղի հերանց գնացող արտերը.

Կլթացնում են, արտորում,
Արտույտները արտերում, —
Թռչում մանուկ հագուս հետ,
Ճախրում, ճրխում եթերում:

Չիշել է «„վես ու վիթխարի լեռների“» շուրջը տարածված անտառները, կարոտել.

Ո՞վ է ձեռքով անում, ով,
Շեովից անթիվ ձեռքերով.
– Չան, հայրենի անտառներ,
Դուք եք կանչում ինձ ձեր քով:

Չիշել է անգամ մանկության կենդանիներին. «„Իբրև հին կարոտ մտերիմների, հիշում են պոզատ գոմեշը՝ Նազուն, Օաղիկը (կով), Չերքեզը, Աբրաշը (եգներ), Թոբլան շունը, Ղայթարը (շան անուն), իմ պապոնց, մեր Մարինոս էշը,

Ղռատ ձին...“»

Ես գիտեի, լսել էի, որ Դսեղից վերև, անտառի մեջ կա մի լճակ, որին դսեղցիները անվանում են «„Շովեր“» և, որ Թումանյանը շատ է սիրել «„Շովերը“»: Դեռևս 1922-ին նա դիմել է հողժողկոմ Արամայիս Երզնկյանին, խնդրել, որ «„Շովերի“» մոտ գրողների հանգստյան տուն կառուցեն:

– Կուզենայինք տեսնել Շովերը, – ասում են Արմենուիի Թումանյանին: Արմենուիին մի պահ նայում է ինչ-որ կետի, հետո ժպտալով ասում է:

– Խնդրեմ: Թումանյանն այնտեղ շատ է եղել: Գնանք:

Գյուղամիջով քայլում ենք:

– Այստեղ մի մարդ է ապրում, որի հարսանիքին Թումանյանը քավոր է եղել: Մտնե՞նք:

Բակում նստած էին «„հարսն“» ու «„փեսան“»: Շերունին գլուխը քաշ, տեր-ողորմյա էր քաշում, պառավը՝ ձեռքերը ծնկներին (ասես նկարվում էր), նայում էր ճանապահին:

– Բարի օր ձեզ, – բարձր ասաց Արմենուիին:– Կարելի՞ ա...

– Եկեք, եկեք:– Պառավը վեր կացավ տեղից:– Ախշի, աթոռ բերեք:

– Ասում են Հովհաննես Թումանյանը ձեր քավորն է եղել, ճի՞շտ է, -հարցնում են ես:

– Հա, բա ոնց, ճիշտ ա, – հպարտացավ պառավը:–

Կարողա՞ր, որ ճիշտ չըլի...

Ծերունին լուռ, դեռևս ոչինչ չհասկանալով, նայում էր մեզ:

– Արտեմ բիճա, Թումանյանի մասին մի երկու բան ասա, լսենք:

Ասես հենց դրան էր սպասում: Դասը սերտած աշակերտի պես ծերունին սկսեց.

– Մի անգամ հերը աղունը տարել էր աղալու. ջրաղացում տեսնելով միրգ ծախող մի գյուղացու, աղունը թողնում ա ջրաղացում, միրգը բեռնում ձին, բերում: Կինը հարցնում ա. «„Տերտեր, բա այլուրը ո՞ւրա“»: Տերտերը թե՛ «„Զրաղացում ջրաղացպանը դեռ աղում ա“»: «„Ախր, անտեր ա, կգողանան“»: «„Չունեվոր մարդիկ են, թող մի քիչ էլ գողանան“», – ասում է Օհաննեսի հերը: Օհաննեսն էլ շատ լավ մարդ էր: Էջմիածնա որբերը բերել տանը պահում էր: Մի օր էդ որբերին շատ հեքիաթներ ա պատմել, ծիծաղացրել ա, հետո, որ որբերը քնել են, ինքը գնացել, պարտեզում նստած լաց ա եղել... ախպերն ա տեսել...

Ու դեռ՝ «„Օհաննե՛ս աղա“»...

Ծերունին լուռ է:

– Էլ ի՞նչ գիտեք, հայրիկ:

– Հա, Օհաննես Թումանյանը ուսում շատ էր սիրում, ուսումնասեր մարդ էր, նրա պես ուսումնասեր մարդ, ես կյանքիս մեջ տեսած չեմ: Որ գեղ գար, իսկույն գեղիցը կհարցներ: Մի անգամ, էլի որ գեղ էր եկել, գնացինք

գանգատ արինք: Առաջ դպրոց չկար, ասացինք, հիմա էլ դպրոց կա, ամա շատերը իրենց երեխեքին դպրոց չեն տալի: Ասաց՝ օրինակ, ո՞վ: Ասացինք՝ Ալեքսին: Կանչել տվեց: Ալեքսին եկավ, թե՛ բարով ես եկել, Օհաննես ջան: Օհաննեսն էլ թե՛ բարիդ եմ եկել: Էս ոնց ա, քեզնից բողոքում են: Երեխեքին խի՞ չես դպրոց տալիս, որ աշխարհքի լիսն ու մութը ջոկեն, գրաճանաչ դառնան, խավարումը չմնան: Ալեքսին էլ թե՛ Օհաննես ջան, չկա, բա որ ըի, դարգիլ չե՞մ, ըրեխա որդի՞ան՝ կա ոչ: Երկուսին ոչխար եմ դարգում, երկուսին կովեր, մինը էշն ու ձին ա պահում, մինը դուռն ու կտուրն ա ավում, երկուսն էլ՝ գեղ ենք, տուն ենք, պետք են գալիս: Ժողովուրդը տվավ ծիծաղեց, ամա Օհաննեսը ծիծաղեց ոչ:

«„Ամեն ինչ անցողական ա, – ասաց Օհաննեսը, – ամա ուսումը չէ. ամեն ինչ կվերանա. տավարն էլ, ոչխարն էլ, ամա ուսումի տվածը՝ չէ: Լավ բան չես անում“»:

– Ձեր հարսանիքը հիշո՞ւմ եք, – հարցնում եմ:

– Հիշում եմ... Օհաննեսը մեր քավորն էր, հարսանիքը շատ լավ անցավ, շուրուխով, օրենքով: Ասես երեկ էր, ավստ՛իգ...

Ծերունու հիշողությունը լավ չէր: Մինչ նա կհավաքեր մտքերը, կինը՝ Մարիամը, ամուսնուց ջահել ու շատ աշխույժ մի պատավ, սկսեց.

– Ես ասեմ: Թումանյանը իմ ու նշանածիս քավորն էր: Հարսանիքի մյուս օրը գնացել եմ աղբյուրը՝ Կաթնաղբյուր,

մտտիկ ա, կուժն ուսիս գալիս եմ, մեկ էլ տեսնես
Թումանյանը: Ծանոթը մարդ էր, խելոք: Մեծ տղի հետ
կանգնած էր: Կուժն ուսիս գալիս եմ, մեկ էլ Թումանյանը
տղին ասում ա. «„Համիկ, մեր էս թագա հարսին նկարիր“»: Մանչում
եմ, ոնց եմ մանչում, էրեսս էրվում ա: Կարացի
ոչ փախչեմ, մնացի շշկլած, կանգնած: Թումանյանի տղեն
նկարեց, ամա ես տանը ասեցի ոչ. սկեսուրս ձեռիցս կբռներ,
դուրս կաներ: Էդպես էլ ոչ մեկին ասացի ոչ: Էդպես էլ
անցավ գնաց ու շատ բաների հետ էդ էլ եմ հիշում:

– Դե հիմա էլ ինձ ականջ արա, – խոսք վերցրեց
ամուսինը:– Օհաննեսը ինչ գրել ա, ճիշտ ա գրել:Անուշի
մասին գրածն էլ ճիշտ ա: Անուշը Գոգնաց Աթնի աղջիկն
ա, շատ սիրուն ա ելել: Սարոն էլ Չոփոի տղեն ա: Իրար
սիրել են, ամա ոչ ախպերն ա ուզել, ոչ էլ հերը: Էդպես
ա եղել: Էն էլ եմ հիշում, որ Օհաննեսը տղերքի հետ ձի
նստած սարում ման գալիս ա ըլել, որ ժողովուրդը կռիվ
չանի: Դրա համար էլ Նիկոլը բռնեց Օհաննեսին, տարավ
Թիֆլիսա բանտումը նստացրավ, ասավ՝ քո ի՞նչ գործն ա, որ
խառնվում ես: Օհաննեսի հինգերտինքը գնացին և բանտից
դուրս բերեցին Օհաննեսին: Մի քանի անգամ էլ իմ ձեռք
գնացել սարերը... Էն էլ եմ հիշում, որ Օհաննեսը ավուկ
էր ուզում, փիփերտ էր ուզում... Ուղարկում էինք... Էն
ժամանակ մաշինա չկար, երեք օրումը մինչև Թիֆլիս գնում
էինք... Մեզ համար Թիֆլիսիցը յուղ ա ուղարկել:

– Պուլիկը մինչև հիմա էլ պահում ենք, – ասում է Մարիամ
մայրիկը:

– Հա, որ գեղ գար, կխնդրեր, որ ծեր մարդիկ իրա համար բաներ պատմեին, ինքը գրի կառներ, դիմացը փող կտար... մի անգամ էլ ես եմ մի լավ բան պատմել, հիմի չեմ հիշում ինչ, ինձ երկու մանեթ ա տվել... Մի անգամ էլ գնացի Թիֆլիս, մի տեղով անցնելիս, տեսա մեր գեղացի երկու մարդ գինի են խմում: Ասացին Օհաննեսը հիվանդ ա, գնանք մոտը: Գնացինք: Ծանդր հիվանդ էր: Դուրը բաց արինք, տեսանք սեղանը մոտեցրել ա, որ բռնի վեր կենա. Բռնել ա սեղանից, մի քիչ բարձրացել ա ու չի կարողանում շարժվել: Մեզ որ տեսավ, շատ ուրախացավ: «„Էդ ոնց ա եղել, որ Ռոստոմի խոտը էրվել ա“», – տխուր ասաց նա: Միշտ էդպես կհետաքրքրվեր գեղացիների դարդով:

Արևը բարձրացել, կանգնել է լեռների վրա: Հնձած արտերի միջոցով գնում է նեղ ճանապարհ: Գնում ենք ««Շովեր»»՝ Թումանյանի սիրած վայրերից մեկը: ««Շովերի»» մոտ, կանաչ խոտերին պատկած, Թումանյանը նայել է դեպի մաքուր երկինքը, ժամերով նայել է վերջալույսի վարդագույն ամպերին, հետևել է Չաթինդադի գագաթին նստած թխպերի խաղին, նրանց դանդաղ-դանդաղ ընթացքին ու երազել... Լսել է ծղրիղի ճռոցը ու երազել... ««Լսե՞լ եք էն թախծալի ճռոցը, որ ծաղկի բուրմունքի, կանաչի ու թարմության հետ խառնված հոսում է գարնան դաշտերի վրայով... Գուցե էդ ժամանակ մի ծառի կամ թփի տակ պատկած խորասուզվել եք ջինջ կապույտ երկնքի խորության մեջ, մաքուր, թեթև երազների մեջ, իսկ չորս կողմերը համատարած ճրռո... ճրռո...«»:

Արևից ծառերը երկար սավեր էին գցել:

– Հրեն Ծովերը, – ասաց Արմենուհին, – շուտով այստեղ գրողների հանգստյան տուն կկառուցվի... 22 թվին Թումանյանը դիմել է, հիմա սկսում ենք շինարարությունը՝ մոտ 47 տարի հետո... Շատ գեղեցիկ հանգստավայր է լինելու:

Մենք հասնում ենք Ծովեր, նստում ենք սավերախիտ ծառերի տակ: Այստեղ, գուցե հենց այս ծառի տակ, որտեղ մենք ենք նստած, տիեզերական այս լուռության մեջ, նստել է Թումանյանը, նստել են Իսահակյանը, Շիրվանզադեն, Վալերի Բրյուսովը, Տերյանը, Լեոն և մեր մյուս երախտավորները: Ճարմանայի անհաջող ճակատամարտից հետո այստեղ է դադար առել Վարդան Մամիկոնյանը ու նորից համալրված, զարնան հեղեղի պես գնացել գրոհի: Այստեղ, 1896 թվականին ընկերներով քեֆ է արել Ստեփան Շահումյանը: Հետագայում Շահումյանը շատ է մտաբերել Հովհաննես Թումանյանի հետ անցկացրած պահերը, ջալալօղլեցի Սերգեյ Տեր-Գրիգորյանի աղջկան՝ Քեթևանին, որին բոլորը քնքշանքով Քեթո էին ասում, և նրա կրտսեր քրոջը՝ փոքրիկ Ելենային (Լելուշ) : Շահումյանը նամակ է գրել իր սիրած աղջկան՝ Քեթոյին, խոսքը համեմելով Թումանյանից մեջբերած մի հատվածով՝ ««Ուր Չաթինդադի...»», և ավելացրել է Թումանյանի ոգով.

««Եվ ուր վերջապես ապրում են երկու սիրելի քույրե Քեթոն է մեկը, մյուսը՝ Լելուշ

Իրենց երկրի պես քաղցր ու անուշ»»»:

(Ի դեպ, Քեթոն՝ Ք. Տեր-Գրիգորյանը, հետագայում դարձավ մեծ հեղափոխականի՝ վտանգներով լեցուն կյանքի հավատարիմ ընկերուհին) :

Նստում, հանգստանում ենք կանաչ խոտերին: Ծառերի սովերները պառկել են լճի վրայով, և ջուրն այնպես վճիտ է...

Ես մտնում եմ անտառ ու խորանում եմ անտառի մեջ: Մարցի անտառներն են: Հաճարենիների կատարները երկինք են հասնում: Արևը դժվարությամբ է ընկնում անտառ և այնպես հով է, այնպես մութ ու խաղաղ...

Վեր է կացել եմ սարում

Մեր Չալանկը իր թևից.

Գնում է մութ անտառում,

Քաջ ախպերս ետևից:

Պարզ, հասարակ, ու էնքան պարզ ու հասարակ, որ թվում է նստես, դու էլ եղպես կգրես: Բայց չէ, ինչքան պարզ ու էնքան էլ հանճարեղ է:

Ջրնգում են նրանք խոր

Էն անտառում կուսական.

Ես կանչում եմ նորից նոր,

Ինձ թվում է, թե՛ կգան...

Չո՛ր... վաղուց են, ախ, նրանք

Մեր սարերից գնացել.

Էդ զիլ ձեններն են մենակ Իմ ականջում մնացել...

Մուս... լռություն է. ոչ ձայն, ոչ ծպտուն. լռության մեջ

թշուր Է մթին անտառը:

Հետո մենք գնացինք նայելու Դիդը: Գյուղի վերևի մասով
Էինք անցնում: Մի ջինջ, սառն
առվակի վրայով անցնելիս, մեկն ասաց.

– Թումանյանը Էստեղ լողացել ա:

Ակամայից կանգ առա, նայեցի ներքև վագող ջրերին:

– Այսինքն փոքր ժամանակ. գրած էլ ունի:

Էն առվակում կեսօրին

Երբ որ շոգից նեղանում

Գնում էինք լողանում...

– Էս առվակի մասին ա ասում: Մարոն էլ հրեն Էստեղ ա
թաղված:

Մեզ ցույց տվեցին հեռվում, մեն-մենակ կանգնած մի ծառ:

– Էստեղ ա թաղված: Հիշո՞ւմ եք.

Էն մենավոր ծառի տա

Փոս փորեցին մի խորին

Առանց ժամ ու պատարագ՝

Մեջը դրին Մարոյին:

– Մենավոր ծառը Էն ա:

Դիդն արդեն մոտ էր: Սա Թումանյանի ամենասիրած
վայրն է. ««Հեյ գիդի հա... Ի՛նչ օրեր են անցկացրել փոքր
ժամանակս Էստեղ: Երեխեքով հավաքվում էինք Դըդի դռը՝
ուրց էինք քաղում, հասկերից պկու շինում, մեջքներիս վրա
պատկում էինք ու ածում... Ի՛նչ լավ էր... «»: Իր կյանքի
վերջին օրերին, Մոսկվայում, ծանր հիվանդ, Թումանյանը

նորից անհուն կարոտով հիշել է Դիդր. ««Շատ էի ուզում, որ Դրդի ուսին լինեմ. էնտեղ եմ անցկացրել երեխա ժամանակիս լավ օրերը... Շատ եմ խաղացել էնտեղ, շա՛տ...»»: Թումանյանը նույնիսկ երգ ունի Դիդի մասին, որի խոսքն ու երաժշտությունը ինքը՝ մեծ բանաստեղծն է գրել: Տուն-թանգարանում Արմենուհի Թումանյանը շատ շարժարվեց, բայց մագնիտաֆոնը չաշխատեց:

– Մագնիտաֆոնը շատ է հին, չի աշխատում, ուզո՞ւմ եք ես երգեմ ձեզ համար.

Ամպ ու հովերն անո՛ւշ-անո՛ւշ, —

Անցնում օրերն անո՛ւշ-անո՛ւշ,

Անջրայի՛ն, թեթևա՛սահ

Ամպ ու հովերն անո՛ւշ-անո՛ւշ:

Թախժոտ երգեց Արմենուհին:

Չկատարվեց Թումանյանի երազանքը: Չկարողացավ վերջին անգամ տեսնել Դիդր, հրաժեշտ տալ Դիդին...

Դեռ պատանի, դեռ Չալալօղլում, նա երազում էր տեսնել Եգիպտոսը ու երբ հեռանում էր Չալալօղլուց, և ընկերները հրաժեշտի երգ էին երգում.

««Է՞ր հեռանա

Քո մայրենի աշխարհից...»»

Նա գնում էր ու ասում.

– Ես ձեզ կտանեն Եգիպտոս...

Եգիպտոս... Նա Ղարաբաղն անգամ չկարողացավ տեսնել. Լեոնին խոստացել էր, իր բժիշկը դարաբաղդի էր՝ ««մի շատ լավ, ազիզ տղա»»՝ Գրիգոր Սուդյան,

նրան էլ էր խոստացել ու չկարողացավ կատարել խոստումը, չկարողացավ անգամ Ալեքսանդրապոլ մեկնել՝ ««Անուշ»» օպերայի առաջին ներկայացմանը... Ժամանակ չուներ: Մեծ հաշտարար էր, կյանքը վտանգի տակ դնելով, սպիտակ դրոշը ձեռքին, լեռներում ման էր գալիս. ««Ինչպես պիտի ծիծաղեք, երբ ինձ տեսնեք լեռներում, պատրոնդաշները գցած, զինված ոտից գլուխ, հարյուրավոր ձիավորներով ու ճերմակ դրոշակով»»: Հետո՝ «»...ամեն ջանք շարունակ գործ են դրել մեր գավառներում խաղաղություն պահպանելու... Եվ այսօր են այնքան գոհ չեն, որ գրականության մեջ մի որևէ բան են արել, որքան գոհ են, որ ակներև կարողացա իրար դեմ կանգնած ժողովուրդների սրերը պատյան դնել տալ»»: Եվ այսպիսի մարդու՝ Սարբոնի ու Պետերբուրգի համալսարաններն ավարտած երեք որդիներին բուշնիկները տարան սիբիրներում կորցրին:

Դժբախտ դարում էր ծնվել, ժամանակ չուներ, և գրվելիք բանաստեղծություններն ու պատմվածքները դառնում էին նամակի պարզ ու հասարակ տողեր.

««...Վիշապի նման ձգվեց Կովկասի շղթան, Արևելքում պատռվեցին մութ ամպերը, փայլատակեց մի հրաշք ու իսկույն... կրկին ամեն բան ծածկվեց մի հսկայական վարագույրով ու մշուշով... Բայց այն ինչ հրաշք էր: Այն Արևելքի ոսկե դռներն էին...«»:

««Ես չեմ մոռանա այդ րոպեն. ոտներիս տակ, ներքև, պղտոր, մոնչալով, ոլորապտույտ անցնում է պատմական շրագդանը...»

Շրագդան, գետակդ իմ հայրենի,
Շրագդան, ջրբիկդ իմ անուշիկ...»»

««Ղողանջում էին Էջմիածնի գանգերը-լայնածավալ հառաչանքի նման, ես երբեք այսքա տխուր չեմ լսել Էջմիածնի գանգերի ձենը»»:

««Ես աշխատում էի չնայել Արաքսին ու Մասիսին: Բայց, այնուամենայնիվ, այնցի մի անհասկանալի երկյուղով-Մասիսի գլուխն ծածկված էր ամպերի տակ.

Արաքսը ձեն չէր հանում- չէր պտտում

Ծանր ու խոր թշուր էր... «»:

Մենք բարձրանում ենք Դիդի կատարը: Երևում են Չաթինդաղի, Պապաքարի, Դվալի, Լալվարի, Քոշաքարի, Ղարախաչի լեռները, Մոտկորի անտառներն ու Լոռու ձորերը: ««Նեյ գիդի հա, մեր Լոռվա սարերը, ձորերը, անտառները... – մահվան մահիճին գամված ասել է նա, – մտքովս ինչպես գնացի հին ծանոթներիս մոտ, որ հիմի չկան, ինչպես եմ վերապրում անցած կյանքս՝ արդեն չքացած...»»:

Երևի վերջին ժամերին նորից Դիդն է հիշել. ««Մարդ հիմի բարձր, շատ բարձր սարի վրա լինի»»:

Մահը արդեն մոտ, շատ մոտ էր, իսկ նա երագում էր, երագում էր... ««Ախ, երանի ««Հագարան բլբուլս»» գրած լինեի, ի՞նչ լավ կլիներ»»:

««Ախ, մի վեր կենամ, ինչե՛ր կարելի է հրապարակել, ի՞նչ հնարավորություններ կան

հիմա պարապելու, գրելու, բոլորը, բոլորը կա՛ առատ, լավ, իսկ ես... ես էս օրի եմ»»: ««Խանգարեցին, շթողեցին մարդ նստի, իրեն գործով կենա: Ինչ եմ գրել մինչև հիմա, մի քանի տող բան, էն էլ վռագ, ոտի վրա»»: Ու նորից՝ ««Ախ, թե մի առողջանայի, դռներս պինդ եմ փակելու, որ էլ մարդ չթողնեն ներս, նստելու եմ ու պարապելու և լավ եմ պարապելու»»: ««Գարունքի հետ հենց աչքերս բացվեն, ինչեր եմ թափելու, հեքիաթների, լեգենդների հեղեղ...»»: ««Շատ բեղովաթ ժառանգ դուրս եկա: Լոռին ինձ ահագին կապիտալ էր տվել, ծախսեցի, փուշ արի: Ինչպես շոայլեցի, բոլորը կորցրի...»»:

Կյանքս արի հրապարակ, ոտի կոխան ամենքի,
Խափան, խոպան ու անպտուղ, անցավ առանց
արդյունքի:

Մահվանից առաջ կարոտով ասել է. ««Ես ավելի շատ
մեր տունը կգնամ, մեր տունը

էնքան եմ կարոտել...»» (Հիշո՞ւմ եք «,Գիքորում“». «»...
ես մեր աղբրի սառը ջրիցն եմ ուզում, դեղի... ես մեր տունն
եմ գնում...»»):

Դա էլ չկատարվեց, դա էլ մնաց սրտումը: 1923 թվի
մարտի 22-ին (Դսեղում արդեն գարուն էր) Մոսկվայում մի
ցուրտ, մի սառնամանիք առավոտ Թումանյան
հարազատներին պատգամ արեց.

– Ղոչաղ կացեք:– Ու դեռ այնքան ջահել՝ գնաց
աշխարհից.

Աղբյուրները հնչում են ու անց կենում,

Ծարավները տենչում են ու անց կենում,

Ու երջանիկ ակունքներին երագուն

Պոետները կանչում են ու անց կենում...

Հեռվում ինչ-որ տեղ մեկը երկար կանչում է: Հովիվ է երևի,
ընկերոջն է կանչում:

Ես սթափվում եմ մտքերից:

– Գնանք, արդեն ուշ է, – ասում է Արմենուհին:

Արևը մոտենում է Չաթինդաղի կատարներին: Մենք
բլուրն ի վար իջնում ենք դեպ

գյուղ:

Երկնքում հատուկենտ աստղեր են երևում:

Հեռվում, Ծաթերից այն կողմ, լեռների վրա երևում է
լուսինը՝ կիսատ հաց՝ վրա

մատների հետքեր:

Հրաժեշտ ենք տալիս դսեղցիներին ու Դսեղին: Արդեն
տոմս են պատվիրել մեզ համար, դանդաղ, գրուցելով իջնում
ենք դեպի Թումանյան բարձունքը:

Գեղեցիկ է Լոռու ձորը՝ շրջված երկինք: Լուսինը լեռների
ետևից ելել ու մնացել է կանգնած. ձորը խորն է, վախենում
է ձորի վրայով անցնել, իսկ աստղերը՝ ցածր, խոշոր-
խոշոր, պլշած նայում են: Ներքևում վշշում է ««տան տակի
ձորի»» Դեբեդը. ««Գիշերները լռության մեջ միշտ ականջ
էի դնում Դեբեդի ձայնին՝ երբեմն խուլ ու խոր, երբեմն
պարզ ու ահավոր: Եվ կարծես խոսում էր հոգուս հետ...»»: Լուսնալուսնի տակ փայլփլում ու կորչում է Դեբեդը, ասես

կանչում է. ««Արի, Անուշ, արի տանեմ յարիդ մոտ»»:

Վերևում բարձր, շատ բարձր, կամիր լույս արձակելով մի
օդանավ անցավ, հետո մի

աստղ պոկվեց, գնաց, կորավ աստղերի մեջ:

Երկնքի անհուն, հեռու խորքերի

Անմուրագ մեռած սիրահարներ

Աստղերը թռած իրար են գալիս...

– Սա Թումանյանի բարձունքն է: Դսեղ գյուղը հիմա
կոչվում է Թումանյան, հրեն Թումանյան բանավանը,
Թումանյան կայարանը: 950 աշակերտի համար դպրոց
ենք կառուցում, Էլի Թումանյանի անունով ենք կոչելու:
21 կիլոմետր հեռավորությունից Փորթ-փորթ աղբյուրի ջուրը
գյուղ ենք բերում և աղբյուրը Էլի Թումանյանի անունով
ենք կոչելու: Սանահինի քարափին ամբողջ հասակով մեկ
կանգնեցնում ենք արձանը:– Դսեղ գյուղի կոլտնտեսության
նախագահ Սարգիս Աղաբեկյանն է խոսողը:

– Այնպես որ, համատարած Թումանյան է, – ժպտում է
Արմենուհին և արտասանում է Էմինի տողերը.

Երբ Թումանյանը աշխարհում չկար,

Արդյոք Լոռվա սեգ լեռները կայի՞ն...

– Չկային, – իսկույն ասում է Սարգիս Աղաբեկյանը
ու շարունակում է, – Էս ձորում՝ Ձաղի ձոր ենք ասում,
Թումանյանի պապոնց այգիներն են եղել, որի մասին «„Հին
օրհնության“» մեջ գրել է: Լույս լինել, կգնայինք, կնայեինք,
ընկուզենիների բները մնում են դեռ: Էն ձորում էր ապրում
Ղոխնանց պապը: Հիշո՞ւմ եք, «„Հառաչանքում“» գրած է:

«„Հառաչանքում“» գրածը հենց ինքը՝ Ղոխնանց պապն է պատմել Թումանյանին:

Ռիման նայում է ժամացույցին: Ուշանում ենք:

– Մեր Գուգարանց աշխարհը, մեր Լոռվա ձորը բարով հիշեցեք, -ասում են Սարգիս Աղաբեկյանն ու Արմենուհին:

Նեղ կաժանով իջնում ենք դեպի Քոլագերան: Մեզ ծանոթ կաժանն է. մորովելու վախ չունենք:

Քուն էր մտել անտառը, և լուսինը բարձրից հսկում էր անտառի անուշ քունը, այնտեղ, ձորում աղմկում էր գետը՝ Դեբեդը, և միալար լռության մեջ, Դեբեդի միալար վշտոցի հետ ասես մեկը կամաց երգում էր մութ ձորում.

Շեյ, պարոններ, տեսա կանաչ գարունքի
Էս սարերում լաց էր լինում մի պախրա,
Սիրուն հորթը մուր կանգնած իր կողքին
Էս սարերում լաց էր լինում մի պախրա
Գընդակն առած գնում էր փուշ աշխարքից
Գանգատվելով մարդու անգութ արարքից
Արյուն տալով, մղկտալով իր վերքից
Էս սարերում լաց էր լինում մի պախրա...:

Մութ ձորում, իրոք, կարծես թե տխուր երգում էր ինչ-որ մեկը: Փամբակի լեռներում սույեց, հետո երևաց Երևան-Թբիլիսի գնացքը: Մենք արագացրինք մեր քայլերը:

Ներքևում երևում էին արդեն Քոլագերան կայարանի լույսերը:

=====

Մ Ա Ն Ր Ա Ք Ա Ն Դ Ա Կ Ն Ե Ր

Ե Ր Բ Ե Ս Չ Ե Մ Լ Ի Ն Ի

Նվիրում եմ քեզ

1.

Երբ ես չեմ լինի՝ արեգակն այնտեղ, սարերի վրա, մի վերջին անգամ մեղմ կհուրհրա՝ մինչև սև ամալը վարագույրի պես կիջնի՝ ծածկելու երեսը նրա:

Անտառի խորքից դալուկ, բեկբեկուն կկանչի կկուն՝ թալկացող սրտի տրոփին հանգույն, գեղ-գեղ կըերգի դեղձանիկն այնտեղ, և սաղարթախիտ ծառերն վերևի՝ բարձր երկնքում դինջ օրորվելով, ինձ գնաս բարով կասեն երևի:

Մամռոտ քարերով Ղըրմա աղբյուրը վճիտ դողանջով մանկութ օրերիս ասքը կհյուսի և հեռու՛-հեռու՛, հեռու հուշերում իմ նետած քարից թևը արնամերկ հավքը կճչա մի վերջին անգամ ու նրան ոչ ոք դառը կսկիծով չի հիշի արդեն ինձանից հետո:

Երբ ես չեմ լինի՝ ոչինչ չի փոխվի, արևը կելնի ու մայր կմտնի, անտառից եկող հավքի դայլայլն ու լորի սաղմոսը՝

հանդարտ ալիքվող դեղձան արտերում, նույնը կլինի, հեռու քաղաքում, աննոռաց սիրո մրմունջը հոգում՝ կորստի ցավից մեկը կարկանած կարտասովի թաքուն...

Երբ ես չեմ լինի՝ ոչ ոք ինձ համար արցունք չի հեղի Նրանից բացի...

2.

Ե Ր Բ Դ ՈՒ Չ Ե Ս Լ Ի Ն Ի

ՆՐԱ ՊԱՏԱՍԽԱՆՆ ԻՆՁ՝

ՀՂՎԱԾ ԱՐՑՈՒՆՔԻ ՄԻՉԻՑ

Երբ դու չլինես՝ իրավ, չի փոխվի, ոչինչ չի փոխվի այս մեծ աշխարհում: Արևը կցուլա ինչպես որ առաջ, նույնը կլինի գեղեցկատեսիլ այգը երևի, և վերջալույսի հուրը կշողա մուգ հորիզոնում...

Երբ դու չլինես, գետակը ձորում մունջ կխոխոջա՝ շոյելով գետի քարերը ողորկ, կեռնեխը այնտեղ՝ ձորի պոնկի թավուտ անտառում կրերգի տրտում: Ծաղիկներն էլի առաջվա նման փթթուն դաշտերում կբուրեն դյուրօրի, լորը կկանչի հասած արտերում, թիթեռնիկները՝ ոսկյա թևերով, կճախրեն թեթև՝ հուշիկ նստելով նուրբ ծաղիկներին...

Միայն ինձ համար, ախ, լոկ ինձ համար աշխարհը մեկեն լուռ կհամրանա, աչքերս՝ աղի արցունքներով լի, սիրտս՝ մորմորուն, որբացած հոգիս կողբա թաքուն...

Եվ ձեռքերը իմ՝ անգգա, անկամ, կկարկառվեն վեր.

„ Օ՛հ, Տեր իմ, Տեր իմ, անսա անձկալի ձայնն իմ աղոթքի, թույլ տուր այն կյանքից՝ ճերմակ ամպերից ու հեռու-հեռու երկնքից անդին, տիեզերական անհունից անձիր, վերադառնալու երկիրն այս լուսե, թույլ տուր քաղցրահունչ ձայնը Ի-ր լսեմ, թույլ տուր, որ տեսնեմ լույսը Ի-ր հոգու, տոչոր շուրթերով հավեն այդ լույսին:

Ողորմա ինձ, Տե՛ր, համակիր եղիր իմ խորունկ ցավին, ես հազար անգամ մեռնում-հառնում եմ կարոտից նրա, թույլ տուր, որ զգամ կյանքի շունչն Ի-ր մեջ, թույլ տուր դառնալու երկիրն այս կրկին՝ որ ծնվենք մեկտեղ, միևնույն աստեմ, որ աշխարհ չգա, ինչպես այս կյանքում՝ երեսուն տարի ինձանից առաջ: Օգնիր մեզ, Տեր իմ, վերստին գտնելու մեկս մյուսին, որ չբաժանվեն հոգիները մեր, ու սերը մեր սուրբ, սրտերն անապակ՝ անջատված անգութ փորձություններում, դառնան միաձույլ, մի սիրտ ու հոգի.,:

...Եվ եղավ այնպես... որ գարնան մի օր, վաղ լուսաբացի արեգակնային վճիտ շողերում, մի պահ ինձ թվաց Ի-ր հոգու լույսը տեսա ես հանկարծ. ծաղկանց բուրմունքում ես պարզ լսեցի հրայրք շուրթերի շշունջը մեղմիվ, շնչառությունը զգացի ասես թարմ գեփյուռի մեջ...,,Նորից ինձ հետ է, ինձ հետ է կրկին., – մրմնջացի ես խորը վշտաբեկ, դառը ժպտալով արցունքի միջից...

ԳՅՈՒՂԱԿԱՆ ԲՆԱՆԿԱՐ

Արևը հանգչում է սարերի վրա, և հրաքոսոր հորիզոնն այնտեղ վառվում է ասես բազում գույներով՝ երկինք ու երկիր կապելով իրար...

Օրը հանգչում է՝ տառապանքներից, տվայտանքներից, ասված ու չասված ունայն խոսքերից լրիվ հոգնաբեկ...

Եվ հետզհետե ձորերը լռին խորասուզվում են իրիկնային լուրթ աղջամուղջի մեջ. գետակը լռում, հավքերը լռում, մոտիկ արտերում արտույտներն արդեն էլ չեն արտորում... Ձայները կամաց մարում են դրսում, և հետզհետե իջնում է մութը՝ իր սև շղարշով ներընդգրկելով ամեն մի շշուկ, ամեն մի շարժում, լոկ ծղրիղներն են երգում անձանձիր...

Սարերի վրա, բարձր երկնքի անձիր կապույտում, աստղերի բույր՝ երկնքից հեռու, և միլիոն պարսեկ իրարից հեռու, իր անհատնում լույսերն է հղում հեռու երկրին... Աստղացող լույսը՝ խավարում նիրհող դաշտին, գետակին, հավքին ու մարդուն, և հեռվից հեռու համր թարթումով կարծես ասելով յուրաքանչյուրին. դու մի վհատվիր, խավարից հետո գալիս է լույսը, իսկ հույսը մեռնում է ամենավերջում, շուտով, շատ շուտով կբացվի նոր օր՝ արևը, լույսը և հույսը իր հետ:

Ե Ր Բ ՈՐ Հ Ա Ն Դ Ի Պ Ե Ն Ք...

Երբ որ հանդիպենք, ու ես քեզ հեռու, հեռու իմ երազ, իմ սրտի փափագ ու հանապազորդ իմ կուռք ու մուրազ, տեսնեն իրապես...

Երբ մենք հանդիպենք (օ, Տե՛ր իմ Աստված, ինձ պետք չէ ոչինչ՝ միայն քեզ տեսնեն, միայն թե տեսնեն տեսքդ գեղանի, դենքդ՝ լուսեղեն ու հուզաթաթավ), ու երբ որ տեսնեն աչքերդ ծավի ու սիրտն իմ թալկանա կարոտի ցավից, ու արարչական նրբին կորոթյամբ գծված շուրթերիդ բոսոր ես մեղմ շնչամ սարող շշուկով՝ ի՛նչ հաճելի ես դու իմ աչքերին ու հանց բալասան՝ տառապյալ սրտիս...

Ու երբ բերկրանքից, որ մենակ ենք մենք արար աշխարհում, և ոչ ոք, ոչ ոք չի նախանձի մեզ՝ մեղմ գորովելու մեկս մյուսին, ու ինձ՝ շոյելու մանրալիք իջնող մագերդ ոսկյա, այն ժամ կընթռնենք... որ այլ էր մինչ այդ ու այլ կլինի դրանից

հետո:

Երբ երկարատև հույսը կփոխվի լուսաջինջ լույսի, և ծիածանը, անձրևից հետո, կամար կկապի լաջվարդ երկնքում, ու նոր մենք կըզգանք սիրո հրայրքն ու թովչանքը վսեմ՝ մե՛ծ երջանկության, ու հոգիներում մեր, չքնա՛ղ իմ էակ, գարուն կծագի՝ լուսաճաճանշված արեգակնային գվարթ շողերով:

Երբ մենք հանդիպենք:

Եթե՛ հանդիպենք...

ՀԵՌՈՒ ԼԵՌՆԵՐՈՒՄ

Իմ հեռու, հեռավոր հիշողության մեջ գնգում է առուն, մեղմիվ խոխոջում՝ ողջունելով ինձ, թիթեռնիկներին, հավքերին պես- պես և ծաղիկներին՝ այուքից օրորվող...

Ես՝ փոքրիկ տղա, ձեռքիս պարսատիկ, անհոգ ու ազատ, ընկերներիս հետ թրվոում էի ուրախ, երջանիկ. իմն էր աշխարհը՝ թիթեռնիկները, հավքերը պես-պես և ծաղիկները՝ այուքից օրորվող...

Դու իմ մանկության սիրելի առու, որ գրնգալով, խնդուն խայտալով վազում էիր ցած՝ քեզ հետ տանելով երազներն իմ ջինջ, ու՞ր ես դու հիմա, որտե՞ղ է մարել ձայնդ երգեցիկ...

Հեռու- հեռավոր հուշերի խորքից ետ եկ, իմ առու, անանմոռանալի սիրելի ընկեր, ետ բեր օրերն իմ անհոգ ու ազատ ուրախ մանկության, ետ բեր օրերն իմ, իմ ընկերներին, թող կյանքը լցվի նրանց ձայներով, ու ես վերստին դառնամ չար տղա՝ ձեռքիս պարսատիկ, անհոգ, երջանիկ՝ մեր հեռու՛, հեու՛, հեռու լեռներում...

ԱՆՑԱՎ

Անցա՛վ, անցա՛վ, կյանքն իմ ացավ՝ ինչպես երագ, ինչպես մուրագ, ինչպես մի հուշ անվերադարձ, ու ես ոչինչ չհասկացա, ասես կողքից եկավ անցավ:

Տրտմած է հոգիս հիմա, որ կյանքը իմ եղավ ունայն, սուտ ու կեղծին հավատընծա՝ ապրեցի ես հեզ ու խաբված: Մեռնելու չափ տրտմած է, ախ, սիրտը իմ. ի՛նչ շահեցի աշխարհ գալով՝ ոչի՛նչ – ոչինչ, միայն ցավեր, միայն դավեր, խիհնդը սակավ, շառն՝ անսպառ:

Գթա ինձ, Տեր, գթա ինձ, Տեր, ու ողորմիր, կյանքն իմ անցավ ինչպես երագ, ինչպես կարճ օր, ու ես, իրոք, չհասկացա, ա՛խ, ես ոչինչ չհասկացա՝ ինչպես եկավ, ինչպես անցավ:

Գթա, Տեր իմ, քանզի բազում արհավիրքներ կրեցի ես ամբողջ կյանքում: Ամբողջ կյանքում, ախ, զուր հույսեր, իզուր հույսեր, մորմոք ու ցավ, կյանքն իմ, իրավ, այդպես անցավ, չեղավ մի օր՝ լինել անցավ:

ԵՐԱՁ

Լինե՛ր, լինե՛ր, այնպե՛ս լինել, տարիներն իմ հետ գնային միանգամից: Միանգամից ես լինեի իմ հեռավոր երազներում՝ մեր տան դռան, հենց նոր ելած ոսկեշղարշ

արևի մեջ, մեր հնամյա թթենու տակ:

Հայրս լիներ, մայրս լիներ, քույր ու եղբայր՝ բոլորը ողջ, հարազատներն իմ մեկեն գային, հավաքվեին կարոտաբաղձ ու լիներ տոն՝ ինչպես հեռու այն հին կյանքում՝ նրանց տեսքով՝ հավերժ անջինջ, նրանց ձենով՝ հավետ անմեռ, որ հնչում է տարիներ վեր՝ իմ ականջում, իմ հոգու մեջ ու իմ սրտում:

Լինե՛ր, լինե՛ր, այնպ՛ս լիներ՝ նորեն մեկտեղ, ախ, լինեինք, ես՝ երջանիկ, ես բարեբախտ, ցավ ու դավին դեռ անընտել մի պատանի՝ հրդեհի մեծ ցուլքի նման հրաբոսոր արևի ջերմ շողերի մեջ, թռչունների հայալեզու երգի ներքո, հեռո՛ւ – հեռո՛ւ, մեր հնամյա թթենու տակ:

ՊԱՏՐԱՆՔ

Հե՛յ, Կրդնախաչ, իմ Կրդնախաչ, հիշողության մրուրի մեջ դու մոռացված իմ հեռավոր, կախարդական դրախտ երկիր, Կրդնախաչ...

Կրդնախաչում՝ շնկշնկան հով, գիլգիլան գով, սարից իջնող, ձորից ելնող բացատներում ծաղկած հրաշք ու ծաղկած ծով՝ իր գույներով հազարագույն... Կրդնախաչում՝ արտույտի երգ ու գեղգեղանք, խոտի շրշյուն, սիրո շշունջ՝ արտերի մեջ սիրաշշուկ, հավքի դայլայլ, անուշ

դայլայլ, քաղցր դայլայլ ու կկվի կանչ՝ քաղցրալուր ու թախծագորով...

Քարեն կըլխան՝ աղեղնաձև ու բարձրաբերձ վեհ բարձունքից՝ մղեղի մեջ երերացող հին շինամաչ... Դաշտում կապած ձիու խրխինջ, գառան մայուն ու ձագ տված մեղվի գվվոց, աքլորի կանչ, աղջկական արծաթահունչ գնգուն ծիծաղ կակաչագարդ արտի միջից, ախորժալուր գանգի դողանջ ու շնահաչ գյուղամիջից՝ մեկ կատաղի, մեկ բեկբեկուն...

Թեթև անձրև, մանր անձրև՝ հանդ ու սարեր ոսկեշղարշ աղջամուղջում, միգամած... Արեգակի ջինջ շողերում՝ տաքուկ անձրև, ու սարից- սար կամար կապած կընընչկարմյուր ծիածան... Ու այդ պահին, հովի թևին, օ՛վ, իմ աստված, մորս ձայնը, մեռած մորս անուշ ձայնը, կանչում է ինձ՝ արի, որդիս, արի տուն, հեռուներից վերադարձիր ու տեր կանգնիր գերեզմանին իմ անտեր...

...Հե՛յ, Կրղնախաչ, իմ Կրղնախաչ, հիշողության մշուշի մեջ դու կորսված իմ մանկության չքնաղ երկիր, Կրղնախաչ..

ՎԵՐՉՈՒՇ

Կրղնախաչ սարի ուսերին թառած աստղերի խաղը, նրանց շողշողուն լուռ մնջախաղը, վաղ լուսաբացի մեղմ

շամանդաղը, մեր գյուղի շուրջը՝ դաշտերի եզրին նստած թարմ շաղը, արտերն ալիքվող՝ վաղորդյան սյուքից, վարդերը բուրյան, ձորերում հնչող հավքի դայլայլը, նրա կանչն անձկալի, նրա մեղեդին ու սիրախաղը այսօր վերստին իմ միտը ընկան...

Չքնաղ երկիրն իմ, իմ Ղարաբաղը, լեռներից անդին՝ էն հեռո՛ւ-հեռու արևի խաղը, ցուքը արևի՝ բարձրաբոց խարույկ, գետի խոխոջն ու ցայգալույսի մեջ տների վրա՝ էն շողը շենշող, արտույտի անուշ արտորումն արտում, խրխինջը ձիու, ամառվա տապում՝ մեղվի գվվոցն ու սոխակի տաղը՝ հոգիս այրելով մի ուրիշ աշխարհ այսօր ինձ տարան...

Գյուղն իմ հայրենի, տունն իմ հայրական, մեր ավեր բաղը, կալերն ամայի, անտերուշ, լքյալ մորս շիրիմը՝ իմ սրտի դաղը, մարդկանց ձայները՝ թաղից այն թաղը, մեր աղջիկների զնգուն ծիծաղը՝ աղբյուրի մոտից, մանկութ օրերի մեր անհոգ խաղը՝ դավին անսովոր, ցավին անընտել, այսօր վերստին իմ միտը ընկան...

ԲԱՔՈՒ

Прощай Баку! Тебя я не увижу,

Теперь в душе печаль, теперь в душе испуг...

С. Есенин

Մնաս բարով Բարու՛, Բարու՛, հեքիաթայի՛ն, անրջայի՛ն, շքեղաշուք տեսքը քո, արդյոք, կտեսնե՞նք էլի... Երկնայի՛ն դու դրախտ, Բարու՛, Բարու՛, վշտալից որդիներդ տարաբախտ, հեռանում են քեզանից:

Հեռանում ենք մենք տրտում՝ մեռածներին մեր թողած, նրանց ոգին մեր հոգում հավիտյանս անթեղած: Լացակումած հեռանում, հեռանում ենք քաղաքից, թուրքի ռինակն է ռոնում լաստանավի քամակից:

Բարու՛, Բարու՛, հեքիաթայի՛ն, անրջակա՛ն, դու մեզ անհա՛ս, դու մեզ համար անմատչելի, այսուիետև սուկ հուշերում, լոկ հուշերում կարող ենք գալ մենք քեզ այցի, Բարու՛, Բարու՛, սիրու՛ն քաղաք, սիրո՛ւ քաղաք՝ կախարդակա՛ն, երագայի՛ն, անգուգակա՛ն:

Օրորվում է ծովը լուռ, հրաժեշտի ծփանքով, խոր վշտի մեջ մենք անլուր ետ ենք շրջվում արցունքով: Ետ ենք շրջվում՝ քեզ, Բարու, մի անգամ էլ նայելու, չէ՞ որ գիտենք՝ տեսքը քո, ավա՛ղ, էլ չենք տեսնելու...

1990թ. հունվար

ԵՍ ԵՎ Ն Ա

Փողոցով անցնում էր գառամյալ մի մարդ: Հագիվ էր շարժվում՝ ոտքը դանդաղուն, ծանր փոխելով: Մի պահ մտախոհ նայեցի հեովից ու սարսափ պատեց ինձ միանգամից... Ես մտածեցի. չէ՞ որ կգա և գարունն ինձ վերջին և այնտեղ, ուր որ հուրհրատում էր կրակը վառման իմ ջահելության՝ մոխիր կլինի լոկ, ախ, մոխիր միայն...

Տարիներ անցան, ժամանակ անցավ, ես, աստվածածին իր գեղեկցությամբ ու աշխարհի ողջ բարությունն իր մեջ ամփոփած, որդի կորցրի, մեն մի օրվա մեջ լրիվ ճերմակած՝ չհասկացա էլ, թե ոնց ծերացա... Լուռ քայլում էի ծերունական իմ գայթուն քայլերով, գգացի մեկի հայացքը վրաս ու ետ շրջվեցի. ջահել մի տղա՝ սիրուն պատանյակ, մտախոհ կանգնած, նայում էր հեովից...

ՄԱՅՐ ԻՄ

Մա՛յր իմ, մայր իմ սիրասուն, սրտիս կոտրած հենասյուն, խոտ ու ծաղկի մեջ կորած՝ վրադ անգամ քար չկա: Գուցե հառնե՛լ ես նորից, նորից ելել ես հողից՝ որպես մի խոտ, մի ծաղիկ, որպես կակաչ հրավառ՝ տեսքով կարմիր, սիրտը սև, օրորվում ես քամու հետ, լաց ես լինում ինձ համար:

Մա՛յր իմ, մայր իմ աննման, դու անբարված բարություն,

չկա արար աշխարհում ուրիշ ոչ ոք քեզ նման: Մա՛յր իմ, մայր իմ դու անգին, դու մեծագու՛յն սրբություն, քո կարոտից գիշեր – գօր մղկտում է իմ հոգին:

Ների՛ր, ների՛ր բոլորին. գավակներիդ, թոռներիդ, աստվածածին քո հոգով, քո մեծ սրտով տառապյալ, բոլորին էլ դու ների՛ր. չկար մեկը մեզանից՝ բռներ ձեռքդ սրբասուրբ, մի կում ջուր տար, մի քիչ հույս, մոտդ նստեր մինչև լույս, մի խոսք ասեր սրտահույզ, մենակության մեջ լքյալ (գուցե ծարավ ու սովյալ), կյանքդ տրտում բոլորեց՝ աչքդ ճամփին բոլորիս:

Ի թողություն մեղա՛ց. մեղքի տակից ո՛նց դուրս գանք, չկա մեզ ապաշխարանք. մեղսակից ենք հար – հավետ, քանի ապրում ենք ու կանք:

ՊԱՏՎԻՐԱՆ

Ես մեռել էի: Ինձ թաղել էին, կամ այրել էին. դա չէ կարևոր- ես հառնել էի: Ես հառնել էի ուրիշ աշխարհում. ընկերները իմ չկային արդեն, ովքեր էլ կային՝ ծերացել էին. ինձ մտաբերել չկարողացան:

Մայրս... մայրս անպայման ինձ կճանաչեր, արցունքն աչքերին կրծքին կսեղմեր, բայց... մայրս չկար: Նա հող էր դարձել, և որպես ծաղիկ, որպես մի կակաչ՝ ինքը ալ

կարմիր, սակայն, սիրտը սև, լուռ օրորվում էր մեղմիվ հովի հետ. նա լաց էր լինում իր որդու համար:

Ես հառնել էի, բայց մեկը չկար ինձ դիմավորեր... Ու նորից մեռա, որ դառնամ կակաչ, կամ մի այլ ծաղիկ՝ ամեն լուսայգի ողջունեմ մարդոց յուրաքանչյուրին, ասեմ, որ ես էլ այնպիսին էի, ինչպես դու հիմա, դու էլ կդառնաս ճիշտը այնպիսին, ինչպես ես հիմա. սերն է ի սկզբանե, սերն՝ հարափոփոխ, սերն՝ հրաթրթրոու լուսափթիթ, դրանից վսեմ լուսեղեն հեքիաթ աշխարհում չկա, սիրիր, քանի կաս, սիրիր մշտատև, քանի ապրում ես այս արևի տակ, կյանք չկա առանց ըղձալի սիրո հրավառության. սա է պատգամը ունա՛յն, ախ, ունայն, այս ունա՛յն կյանքի...

ԱՅՍ ԳԻՇԵՐ

Սիրո խոսքեր մի» ասա այս գիշեր:

Եկ այս գիշեր շխոսենք, սիրո մասին շխոսենք: Չխնկարկենք խոսքեր սին, ես կլռեմ, չեմ խոսի, ու դու ևս մի խոսիր՝ սիրո մասին այս գիշեր:

Աստվածային դու պարզև, վսեմաշուք ինձ շնորհ՝ թավշե ձայնով հոգեթով, ժպիտն ավան շուրթերիդ, քո նայվածքով շեղակի, քո քայլվածքով հնայուն, քո պահվածքով եզակի, քո կազմվածքով նրբագեղ, պարանոցով մարմարյա՝

նեֆերտիտյան համարյա – խելքահան ես արել ինձ:

Ասա, ինչպես, ախ, ինչպես ես խենթորեն չսիրեմ
աչքերը քո սևորակ, շուրթերը քո մեղրահյուս, մատները քո
նրբատաշ, հասակը քո նրբատեսք՝ բարակկիրան, սլացիկ՝
ինչպես բարդի մի մատղաշ: Ախր, ինչպես, ախ, ինչպես
չկորցնեմ ինքս ինձ՝ տարված քեզնով, քո սիրով...

Միրո խոսքեր մի ասա, խոսքերը կայրվեն կրակում, մի
ասառչինչ այս գիշեր... Այս գիշեր խճողի մագերս, թող
մատներդ սահեն իմ դեմքով, ձեռքերդ թող գրկեն ինձ ողջ
գիշեր: Այս գիշեր համբուրի ինձ սիրաբաղձ, գուրգուրի դու
ինձայս գիշեր քո կրքով: Այս գիշեր մինչև լույս ինձ պահիր
գրկիդ մեջ, գրկիդ մեջ՝ այդքան ջե՛րմ, քաղցրանուշ:

ԷԼԵԳԻԱ

Ես ապրում եմ անցյալի մեջ... Ներկա կյանքում ես տե՛ղ
չունեմ, ոչինչ չունեմ՝ ոչ ներկայում, ոչ գալիքում. լուկ վաղեմի
հուշն է պահում ինձ այս կյանքում:

Ամեն ինչի հուշը անցած՝ լուսավիթի վառ մանկության,
պատանության արևը ջինջ ու հրավառ, հուշն իմ սիրո՝ հին
օրերի շղարշի մեջ՝ անմեկնելի, անմատչելի, ձգում է ինձ,
կանչում է ինձ հեռուներից անարձագանք:

Նա վերստին հառնում է իմ հուշերի մեջ, սերն իմ անմար, լույսի նման փայլ է տալիս տարիների հեռու հեռվում՝ հրացայտ սև ու ծիծաղկուն իր աչքերով ու իր տեսքով լուսաժպիտ՝ կախարդելով հոգեհմա: Այդ հուշերում երկուսով ենք, դրախտի պես մի տնակում՝ այգու ծայրին, ուր գրնգուն գալարվում է գետը ձորում, շուրջը՝ անտառ հնամենի, առվի խոխոջ, վարդի բուրմունք, արտույտի երգ՝ այգուց անդին, ձույլ հասկերով մեղմ ալիքվող արտերի մեջ, կարկաշ ծիծաղ, գիրգ շուրթերի կրքոտ հպում... Ո՛վ, իմ Աստված, եղե՞լ է դա, թե երա՞զ է, մտապատրա՞նք՝ ծնված այրող իմ կարոտից:

Ես ապրում եմ անցյալի մեջ... Ներկա կյանքում ես տեղ չունեմ. լոկ վաղեմի հուշն է պահում ինձ այս կյանքում:

ԱՆԲԶԱՆՔ

Լիալուսնի կաթնալույսում սարից իջնող մտամուրր ու քարքարոտ մի նեղ ճամփա, մի սայլ՝ բեռնված գմբուխտ խոտով՝ երնջակի, յուղածաղկի, ուրցի հոտով, ծաղկաբուրմունք խոտին պառկած փոքրիկ տղա, որի հոգին պարուրվել է երազական քաղցր թմրով:

Ոլոր – մոլոր մի նեղ ճամփա, հոր ոտնաձայն՝ քիչ առջևում, շուրջը անդորր ու մարմանդ հով, այս ու այնտեղ ցրքուն հանդեր ու անտառներ՝ հնադարյան, լիալուսին՝ սարի

ուսին, չարագուշակ բվի կոհնչ, առվի շշունջ, անծայրածիր, լուսաշողշող երկինքն ի վար կաթող աստղեր, ծղրիդի երգ՝ աստղահնչուն գիշերվա մեջ, ու երագներ, նիրվանային երանելի ջինջ երագներ՝ իր ջինջ հոգում:

Ոլոր – մոլոր, մտամոլոր ու քարքարոտ ճամփի վրա ծույլ նագանքով օրորում է սայլը նրան... Անրջային թմբիրը հին պարուրել է, ախ, իմ հոգին ու չգիտեմ, ախ, չգիտեմ, մեռնում եմ ես, թե երագում...

ՉԳԻՏԵՄ, ՉԳԻՏԵՄ...

Կոիվ ու վեճ է իմ մեջ. շարունակ, անդադար, անընդմեջ, իսկ ես՝ արարած մի խեղճ, չգիտեմ ում լսեմ և ում հավատամ- չգիտեմ, չգիտեմ, չգիտեմ՝ որին կանգնեմ պաշտպան, որին գնամ ընդդեմ...

Բանականությունն իմ հանդիմանում է. մոռացիր դու նրան, որ ամեն ինչ անցած է արդեն, որ էլ վերադարձ չկա, ուրիշի կին է նա, քեզ համար՝ չկա, հասկացիր, չկա ու չի լինելու, իսկ սիրտն իմ՝ նա կա, քո մեջ է նա միշտ, անցյալն է քո նա, անցյալը՝ նրա սիրով անշեջ, ապրում է քո մեջ ու կապրի ընդմիշտ, քանի դու կաս, շնչում, ապրում ես այս բոբբ արևի տակ...

Մոռացիր, մոռացիր, մոռացիր դու նրան: Ի՛նչ հեշտ է ասել՝ մոռացիր, մոռացիր ամեն ինչ. աչքերի փայլը,

հայացքը նրա, ձայնն ու ժպիտը, շունչը նրա ջերմ, հատաչանքը թույլ, քնքշանքը նրա, գիրգ շրթունքների հպումը այրող, մատների դողը իմ մերակներին, նրա մոլուցքը՝ քնքուշ, անհագուրդ ու սիրահարույց...

Ի՞նչ ասեմ, ես ի՞նչ, բանականությանը ես իմ անգիջում և իմ հեգ սրտին, ի՞նչ ասեմ ես, ի՞նչ, ես՝ խեղճ արարած, անպաշտպան գերի՝ գիշեր ու գօր նրանց վեճին ունկնդիր...

ԿԱՐՈՏ

Հանդիպումը նախանշան երևի՝ սահմանված էր վերևից, որ ես քեզ հետ, ու դու ինձ հետ՝ պիտի անցներ դրախտային մեր ուղին:

Որ կյանքը իմ ես քեզ տայի անմնացորդ, որ ապրելիք միայն ինձնով, որ շնչեի միայն քեզնով, որ նայեի աչքերիդ մեջ ծիծաղավառ, որ հավվեի քո հայացքից հոգեհմա, ձայնդ անուշ միշտ լսեի հանց մեղեդի, քո շուրթերի բույրն ընպելով՝ խենթանայի, քեզ նայելով՝ նախանձեի... նախանձեի ես իմ բախտին:

Մսկայն չեղավ, ավաղ, չեղավ, այդպես չեղավ, անեղծ սիրով մենք անբաժան՝ մենք միասին երբեք չեղանք, կյանքը՝ դաժան, մեզ իրարից արեց բաժան ու մեզ նետեց տարբեր ափեր, տարբեր ափեր մենք նույն գետի՝ անցանք ճամփան

մեր անխտոր՝ երագելով մեկս – մեկին, հեովից – հեռու լուռ տենչալով մենք իրարու:

Ինչ է մնում ինձ անելու՝ ոչինչ – ոչինչ: Կորցնելով, ախ, ես նրան, էլ կորցնելու ոչինչ չունեմ: Մի հույս է լոկ ինձ փայփայում, որ երբևէ կհանդիպենք... եթե ոչ այս, այլ՝ մեկ ուրիշ, մեկ այլ կյանքում՝ ոսկեշղարշ արևից վեր, լույս երկնքում...

ՀՐԱԺԵՇՏ

Մի հիշիր դու, ասում են ինձ, գեղատեսիլ վայրերը քո վառ մանկության. ոչ վայրերն են, ասում են ինձ, առաջվա պես գեղատեսիլ և ոչ էլ դու՝ այն պատանին:

Քո վաղանցուկ կյանքից ոչինչ մի հիշիր դու, ասում են ինձ, ինչ թողել ես այնտեղ վաղուց, միևնույնն է, էլ չես գտնի, հայրենական սար ու ձորեր, հանդեր ու ուրթ՝ մշուշի մեջ, աղբյուրների խոխոջը մեղմ ու երգեցիկ, հովը գարնան ու նրբագեղ գեղեցկուհուն քո վարդաշուրթ, մի հիշիր դու, ասում են ինձ, մնաս բարով, ասա, արդեն դու ամենքին, ծառ ու ծաղկին, երգող հավքին, լորի կանչին՝ կակաչազարդ արտից անծիր, ուղիղ անցիր ճամփորդի պես՝ առանց լացի, ու դիմացի՛ր, ու դիմացի՛ր՝ որ գեղաշյա ու վարդաշուրթ գեղեցկուհուդ, քեզնից հետո, մեկ ուրիշն է տիրանալու:

Դառն ու անգութ, սին ու նանիր այս աշխարհի կարգն է այդպես, ասում են ինձ, գնա՛ս բարով, քո արևը՝ մնացողաց, որ շողշողա նրանց վերև՝ քանի դեռ կան սիրո, լույսի, հույսի ներքո, ու չի եկել ժամը նրանց հրաժեշտի...

ՊԱՏԱՆԵԿԱՆ

Այսքան սիրու՛ն, սքանչելի, գայթակղիչ ու կախարդիչ, չքնադագեղ ու լուսագարդ, վեհասքա՛նչ ու գեղանի՛ չես տեսել ես՝ և ոչ մեկին ու ոչ մի տեղ...

Հանց երագի կապույտ թռչուն՝ քո ծիծաղով կարկաչահունչ, այսքա՛ն սիրուն, վեհատեսիլ, անմատչելի ու նրբիրան ինչպես բարդի՛ կանգնած ես դու միշտ իմ ճամփին:

Այն օրվանից, ինչ քեզ տեսա և այն պահից, երբ սիգանքով նայեցիր ինձ՝ հրացոլ խաժ քո աչքերով, սիրտս դողաց միանգամից, միանգամից կյանքս փոխվեց:

Քաղցրահունչ անուշ ձայնով ու կազմվածքով գեղեցկուհու, քո մատներով՝ հանց սրբատաշ, պարանոցով՝ այնքան ողորկ՝ հանց մարմարյա, քո քայլվածքով՝ սիգաճեն ու հեզաճկուն, գիրգ շուրթերի արփիաշող ժպիտներով՝ չնաշխարհիկ, ու դնչիկով՝ հրապուրիչ ու էրոտիկ – խելահան ես արել դու ինձ:

Դու իմ կյանքն ես՝ Սուլամիթն իմ, Կիթերուհին, մեր սարերի թեթևասույր եղնիկը իմ, ասա դու ինձ, ի՛նչ անես ես, որ հասկանաս դու իմ հոգին: Հո չե՛ս ուզում՝ սիրուց

գերված, ես խենթանամ և ամենուր և ամեն օր, գիշեր ու գօր, նաև պատեհ ու անպատեհ, արցունքն աչքիս անունդ տամ, ճամփադ պահեմ:

Ո՛վ իմ Աստված, այսքան սիրու՛ն, վեհատեսի՛լ, անմատչելի ու նրբիրան ինչպես բարդի՛՝ սքանչե՛լի, լուսաճաճա՛նչ ու կախարդի՛չ, չքնադագե՛ղ, չնաշխարհի՛կ, վեհասքանչ ու լուսագե՛ղ՝ չէ, չեմ տեսել ես՝ և ոչ մեկին ու ոչ մի տեղ...

ԳԹԱ ԻՆՁ, ՏԵՐ

Այս էլ քանի՛, քա՛նի անգամ երագներում տեսնում եմ ես գեղեցկատեսք իմ լույս որդուն... Ասես խոով ամեն ինչից ու ամենքից՝ բարեկամից, չարեկամից, լույս աշխարհից ու աշխարհի նենգ ու դավից, բազմատանջ ու նահատակի իր սուրբ տեսքով Քրիստոսի՛՝ որդիս հանկարծ հառնում է ինձ մշուշներից, հեռվից – հեռու լոին ու հեգ նայում է ինձ անմեղսունակ թույլ ժպիտով...

Ես հուսահատ ու շընչահատ, հույլ ու անկամ, ամեն անգամ աղերսելով, մղդկըտալով ետ եմ կանչում, իսկ նա ասես չի լսում ինձ, չի ճանաչում, հեռանում է՝ հետ նայելով, ու վերստին միաձուլվում լագուր երկնի լուսաշղարշ մշուշներին... Ողբ ու կական Ռ-ամայի մեջ, Ռ-աքելը իր որդկանց վրա լաց էր լինում, չէր կարենում մըխիթարվել, որովհետև... չըկա՛ն նրանք:

Տե՛ր իմ, Աստված, եթե դու կաս, իրավ դու կաս ու գորեղ ես, ամենագոր, հրգորագոր, ասա, ինչո՞ւ չես կամենում այս աշխարհից վերացրնել վիշտ ու մորմոր: Եթե դու կաս, իրավ դու կաս ու գորեղ ես, ամենագոր, հրգորագոր, ինչո՞ւ, ասա, չես արել դա մինչև հիմա ու չես անում նաև հիմա... Գոնե գրթա՛, գրթա ինձ, Տեր, մեղմի՛ր ցավը իմ անանցիկ. գրկիր մտքից, հուշ ու սրտից, գուցե թե իմ սիրտ կեղեքող ու հոգետանջ այս կրակին ես դիմանալ կարողանամ...

ՌԵՔՎԻԵՄ

Արևը լուսաջինջ երկնքից իջնում է դեպի մայրամուտ, հրացուք խարույկը նրա վառվում է լեռների վրա: Կորցնելու ցավը անաղոք այրում է իմ վշտոտ հոգին, քանզի չապրած օրերիս ամեն թարթ հուշում է, որ ուշ է. քո առջև գվարթուն գարուններ, իմ առջև՝ անթափանց մշուշ է. ողջ կյանքս կանգնած քո ճամփին, գտել եմ, բայց արդեն ուշ է:

Շիկնահար այտերով գեղուիիս, դեմքը քո դարձրու իմ ցավին, տես, արևս գնում է մարելու, ուր որ է կիջնի երեկոն. չարի կամոք էր՝ վերևից, կամ բախտի քմայքով երևի, որ չգտա ես քեզ ցերեկով:

Թարմ վարդի դեռատի իմ կոկոն, ժպտա ինձ սիրառատ աչքերով, մեղրացող շուրթերով ժպտա ինձ, որպեսզի փառք

տամ Աստրծուն, որ պահն այս տրվեց հանց պարզն՝ սիրո վայելքը գգալու:

ՂԱՐԱԲԱՂ

Մռավա սարի թուխ ամպերով, Քիրսա սարով՝ միշտ ձյունածածկ, մատուռներով՝ հին դարերից, մեր խաչերով, խենթ ու խելառ մեր Թարթառով ու Խաչենով՝ մեզ հետ ես դու՝ ուր էլ լինենք, ուր էլ գնանք, հեռու թե մոտ՝ ուր էլ մնանք, մեզ հետ ես դու, մշտաբողբոջ մեր այգեստան, մեր բուրաստան, հավերժի հետ ընկերակից մեր լեռնաստան:

Ջրերդ գով ու քչքչան հովդ անուշ ու շնկշնկան, արոտներիդ ալպիական՝ լորի կանչով կախարդական, անտառներիդ հեքիաթային՝ կկվի ձենով ու կուսական, խոնջ հանդերդ, սար ու ձորդ աստվածային՝ չքնադագեղ ու դյուրական: Արար աշխարհ գնա ման եկ՝ Աստված վկա, ուրիշ նման դրախտ չկա:

Ո՞վ չգիտի, որ դու մերն ես, դու մի արև՝ մեր բոլորիս գլխավերև՝ մինչև մահ ու մահից հետո: Բիրթ կապանքից դու ազատված՝ ընդմիշտ մերն ես, մենք կմեռնենք՝ չենք տա բայց քեզ, մենք մի գետ ենք, դու մեր հունն ես, դու մեր հույսն ես, արյան կանչն ու աչքի լույսն ես, դու համակ կյանք՝ մեր հավատն ու սրտի սյունն ես, մենք սերմացու մի ժողովուրդ՝ դու մեր բունն ես, մեր քաջ նախնյաց սուրբ

անունով լուսավորված հավերժական դու մեր տունն ես:

ՕՐՈՐ, ՕՐՈՐ...

Օրո՛ր, օրո՛ր, իմ օրերին օրո՛ր, իմ օրերին բուրո՛ր՝ օրո՛ր, օրո՛ր... Քու՛ն մտիր, սիրտ իմ, քու՛ն մտիր, կոտրա՛ծ թևերով թռչնակ իմ, քու՛ն մտիր խաղաղ, մեր սին հույսերին օրոր, անուրջներին օրոր, օրո՛ր, օրո՛ր:

Հեռու՛ է երկիրն իմ՝ շքեղաշուք դրախտ, ու սիրտն իմ տենչաբաղձ՝ ճամփին է մշտատև, սակայն չի՛ հասնում, չի՛ հասնում նա տեղ, քանզի հուսաբեկ եմ, ավա՛ղ, ու թևահատ:

Իմ ոտնահետքերին կարոտ արահետնե՛ր կան այնտեղ՝ թավ խոտերում կորած, գեփյոտականչ ծաղիկներն այնտեղ, հավքի երգով տարված, օրորվում են մեղմիվ, շնկշնկում է սարերն ի վար դալարամեջք քամին, մանկութ աղբյուրներն այնտեղ կարկաչում, կանչում են անձկագին, մթնաշաղն է նստում արծաթաշաղ մշուշում, առաջին սերն է կանչում իմ և նրբանուրբ անունը իր շղարշվում է շնչիս ու այրում է հոգիս, ու ես այնպե՛ս եմ ուզում սիրել նրան նորեն, վերստին շնջալ սիրաշշուկ խոսքեր, սիրո նագուն խոսքեր՝ ծնված միայն սիրո համար:

Օրո՛ր, օրո՛ր, իմ հուսախաբ սրտին օրոր, երագներին իմ օրոր, երնեկ արևն էլ իմ մարեր այնտեղ՝ հեռո՛ւ, հեռու՛, հեռու՛

մեզ լեռներում իմ հեռու, ուր գերեզմանն է իմ մոր՝ լքյալ ու անտերունչ, և գերեզմանին նրա սուրբ՝ շունչն է թևածուս Աստծո:

Օրո՛ր, օրո՛ր, լույս ընկերներին իմ օրօր և բարեկամներին իմ բոլոր՝ անծիր համացանցի: Ողորմած է Աստված ու ողորմենք մենք էլ չար սրտերին մեղստո՝ և նենգ, և դաժան, անկարեկիր, անգութ, որ հագուրդ չունեն բնավ՝ մի թիզ հողից բացի:

Օրո՛ր, օրո՛ր, օրերին իմ անցած, որ երազի չափ կարչ՝ հեռացող գնգոցո՛վ եկան ու անցան, ու էլ չե՛ն դառնալու, էլ չե՛ն դառնալու ետ... Օրո՛ր, օրո՛ր, կսկիծներին իմ օրոր, իմ ցավերին օրոր ու օրերին գալիք՝ որ կբացվեն հետո, բայց ո՛չ մեզ համար...

ԱՐՑԱԽ

Հայաստանը մաքուր ոսկուց մի մատանի՝ ակն ես նրա շողշողենի հանց աղամանդ: Աստվածանիստ դրախտ ես դու երկնային, քո կարոտից հեռուներում՝ ներսից այրվող դեզի նման այրվում ենք մենք լուռ ու մարմանդ:

Ինչքան էլ որ հեռու լինենք մենք քեզանից, մեր օրրան, ուր էլ լինենք հարափոփոխ մեր այս կյանքում, կապրես մեր մեջ դու հանապազ, միշտ անպակաս դու մեզանից՝ մեր

հուշերում, մեր սրտերում ու մեր հոգում:

Հայրենի հող, անուշաբույր դու մեր ոստան, մեր այգեստան՝ հար ըղձալի, փոքր ես դու, բայց մոր փոքրին ով է նայում. քարտեզին, տես, չկաս անգամ, չես երևում, որ համբուրենք, բույրդ գգանք, համդ գգանք, հեռվից-հեռու մեր կարոտը գոնե առնենք:

Ախր, մենք ո՛նց, ոնց մոռանանք ապառաժոտ լեռները մեր, սարը Մոավ՝ երկնի մովում, աղբյուրների ջուրը վճիտ, ականակիտ, ո՛նց մոռանանք, լորի կանչը՝ ծաղկափթիթ մեր համդերում, ասա դու մեզ, ո՛նց մոռանանք, Էդ կարոտին ո՛նց դիմանանք:

Երնեկ կրկին մենք տուն դառնանք հեռուներից ու Էլ չապրենք օտար հողում մենք անտեղի, մեր հավքերի քաղցրալեզու երգը լսենք մեր ձորերում, վերադառնանք նորից մեր տուն, վերադառնանք, մեր տուն դառնանք ու վերստին տեր կանգնենք մենք մեր ծնողաց գերեզմանին, մեր տուն-տեղին...

ՄԱՅՐԱՄՈՒՏ

Մութը անցավ, լույսը բացվեց, արևն ահա դուրս է եկել, ցո՛լք է տալիս, շափաղում: Լեռներից վեր, ոսկեվորված արևից բորբ՝ ճերմակ մի ամպ լող է տալիս լուրթ երկնքում՝

դանդադասա՛հ ու հուշիկ:

Օրը բացվեց լուսապայծա՛ռ, գնաց դեպի մայրամուտ, ճերմակաթև ամպը մեկեն գունափոխվեց, սևացավ: Մարդու բախտը հանց ճերմակ ամպ, կյանքը նրա՝ օրվա ճամփա՝ լուսաբացին արևացող, իրիկնադեմ մեկ էլ տեսար սևացավ:

Ո՛վ արարիչ, դու արարիչ ամեն ինչի, ինչո՞ւ, ինչո՞ւ, ինչո՞ւ, ասա, մեզ տվեցիր այսքան կարճ կյանք, որ հանապազ մնանք կարոտ ամեն ինչի... Ինչո՞ւ, ինչո՞ւ տվածը քո, որպես պարզև շռայլորեն՝ լուսաթրթիռ ջահելություն, գեղեցկություն լուսափթիթ, աչքերի լույս, հավատ ու հույս, սեր ու խնդում, հետզհետե ետ ես առնում անգթորեն՝ մեզ թողնելով դավն ընկերոջ, որին սատար էինք կանգնել դժվար օրին, չար նախանձից բարեկամի՝ լուռ այրվելիս, ցա՛վը սիրո արփիաշող, որ ուրացած երդումներն իր սին ու պատիր, գնաց նվաստ թշնամու հետ:

Օրը անցավ, մայրամուտի արևը մեր՝ հորիզոնի ցուքերի մեջ հըրդեհվելով ոսկեճույլ ու հարահավերժ անրջանքով, դանդադորեն անց է կենում լեռան ետև. մնացողաց՝ մնա՛ք բարով, գնացողաց՝ լույս ու արև...

ՄԻԱՅՆ ԹԵ ԴՈՒ ՄԻ ՎԼԱՏՎԻՐ

Իմ հուշերում՝ մշուշներից ձյուն է տեղում, նոճիների

Ծովափնյա գբոսայգու մութ ծառուղում փաթի՛լ- փաթի՛լ
ձյուն է տեղում, աստղաթև ու մեղմօրոր ձյուն է մաղում
գեղատեսիլ իմ գեղուհու սաթ մագերին, թարթիչներին,
վարդայտերին, կիսաթափանց մեղմ թարմությամբ՝
բոտրահուր շուրթիկներին...

Նեոնային լույսերի մեջ՝ թեթև – թեթև ձյուն է մաղում,
ձյան լայնշի փաթիլները՝ հարյուր հազար, միլիոնավոր
ճերմակաթև թիթեռնիկներ, օդում ճախրում, գալարվում են,
ալարելով՝ իջնում են ցած դանդաղորեն:

Իմ սևաշյա գեղեցկուհին՝ հուզաթաթավ ու դեռատի
մատղաշ բարդի, իմ գրկի մեջ՝ հեշտանքավառ ու
խաղացկուն, գլուխը իր թեթևակի ետ է գցել ու քրմահաճ,
հանց աղջնակ, հրրճրվալից ծիծաղում է՝ լեզվի ծայրով ժիր
որսալով ձյան ճերմակ փաթիլներն այդ... Նրա տեսքից՝
լուսաճաճանչ ու լուսագեղ, ոսկեհնչյուն ստապատիր իր
խոսքերից՝ խայտանքի ու լացի միջից. «Ես դա կանեմ,
կանեմ ես դա, դու կտեսնես, ես կգնամ ու էլ չեմ գա, թե
որ այդպես դու ուզենաս», սիրտն իմ խայտում, խլրտում
է, հոգիս ցնծում, թփրտում է, ու ես անկամ, ինքնամոռաց
մրմնջում եմ. «Ցա՛վդ տանեմ, ցա՛վդ տանեմ, ցա՛վդ տանեմ»:

...Հետո եղավ, այնպես եղավ, երկինքը լուրթ պատեց
սևով, մարդը կրկին դառավ գազան ու ամեն տեղ ու ամենուր՝
ավար, ավեր, փողոցներում ու տներում՝ մորթված հայեր,

խոշտանգված ու սվինահար անմեղ հայեր, աշխարհի կույր աչքի դիմաց՝ խարույկներում վառվող հայեր, մարդը, իրավ, դատավ գազան ու սովահար այդ գազանից մենք հալածված ինչպես մի հոտ՝ թողած տուն-տեղ, ունեցվածք ու գերեզմաններ, սուկ հրաշքով փրկված ահեղ այդ գեհենից՝ գլխակորույս ու վշտաբեկ, ցրվեցինք մենք աշխարհով մեկ՝ հարահավերժ կորցնելով մեկս մեկին:

Իմ հուշերի մշուշներում ձյուն է մաղում նոճիների զբոսայգում... Փետրաթեթև, մեղմ ու նագուն ձյուն է մաղում մեր մագերին, մեր քունքերին, իմ գեղուիին հառնում է ինձ այդ հեռաբաղձ մշուշներից՝ առաջվա պես լուսաժպիտ ու լուսագեղ: Նրա տեսքից հոգեզմայլ սիրտն իմ խայտում, խլրտում է, հոգիս ցնծում, թփրտում է, ու ես անկամ մրմնջում եմ արտասովալից. «Ցա՛վդ տանեմ, ցա՛վդ տանեմ, մի վիատվիր ու մի կորցրու հույսդ վերջին, ես կգտնե՛մ, քեզ կգտնե՛մ, միայն թե դու մի վիատվիր, ցա՛վդ տանեմ»...

ՎԱՂԸ ԱՐԴԵՆ ՈՒՇ ԿԼԻՆԻ

Մի մոլորվիր քո սիրուիու անցյալի մեջ և մի խանդիր: Աստված նրան՝ կրքահարու՛յց հուր աչքերով ու հրաներկ բո՛րբ շուրթերով, ըստեղցել է գուտ բերկրանքի, սիրո համար:

Կյանքը կարճ է, կարճ մի ճամփա, ճամփան՝ անդուլ

հոգս ու մորմոք, դու ուղևոր՝ այդ կարճ ճամփին: Ողջը դա է, կուգես խնդա, կուգես՝ լացիր, անօգուտ է և ընդունա՛յն, ախ, ամեն ինչ, ճամփադ անցիր, ի գորու չես դու փոխելու որևէ բան. ունայնություն ունայնությունանց, ունայնություն ունայնությունանց:

Մի մոլորվիր քո սիրուհու անցյալի մեջ, մի որոնիր այնտեղ ոչինչ ու մի խանդիր: Սիրիր նրան ու վայելիր սերը նրա, սիրիր նրան՝ ինչպիսին կա: Ինչ կա այսօր, վաղն այլևս չի լինելու, ինչ եղել է՝ ա՛նց է կացել, ինչ որ պիտի հետո լինի՝ պարտաված է անհայտությանբ. ապրիր այսօր, վաղը արդեն ուշ կլլիինի:

ՄԵՆՔ ԳԱԼԻՍ ԵՆՔ...

Հագարան հավքի թևերին, թե լաջվարդ հեքիաթից դյութական՝ մենք գալիս ենք այս աշխարհ, ինչպես հավքը եթերում՝ անրջանքով, խայտանքով, երջանկությամբ ապրելու:

Երջանկությունն այդ, սակայն, ինչպես կապույտ հորիզոն՝ ինչքան որ մենք մոտենում, հեռանում է մեզանից, ու չենք հասնում մենք նրան, ախ, չենք հասնում մենք նրան... Ու հաշտվում ենք բախտի հետ, քանզի ուզենք թե չուզենք, ինչ գրված է ի վերուստ՝ ի սկզբանե մեզ համար, հաստատ այն էլ լինելու:

Հագարան հավքի թևերին, թե լաջվարդ հեքիաթից դյութական՝ գալիս ենք մենք լույս աշխարհ, գրնում դեպի վերջալույս՝ ճանապարհին կորցնելով ընկերներին սրտակից, մոտիկներին՝ ըղձալի...

Չկա ոչինչ այս կյանքում, որը ավարտ չունենա. ժամանակի ընթացքում՝ անցնում, գնում, մոռացվում է ամեն բան՝ սեր ու խնդում, գեղեցկություն, գանձ ու գահ, լոկ կորուստն է գավակի, որ այրում է մեր հոգին ու չի անցնում մինչև մահ:

ՄԻ ՕՐՎԱ ԿՅԱՆՔ

Կա թիթեռի մի տեսակ, որ մի օր է ապրում սոսկ... Ոսկեթևիկ մի թիթեռ ծնվեց լույսը նոր բացված՝ գվարճանքով ողջ օրը ծաղկանց վրա ճախրելու, արևի ջինջ շողերում իր խատուտիկ թևերով ջրերի վրա թևելու, խնդությամբ ու բերկրանքով իր կարճ կյանքը ապրելու...

Մթար օր էր օրը այդ, արև չկար, մեզ ու մշուշ՝ խիհնդ չկար, չկար հավքի երգն անուշ, որ թիթեռը կախարդվեր, լույս չէր կաթում ծառերից, համրացել էր գետակն էլ, ծաղկի դողանջ էլ չկար, անվերջ անձրև էր տեղում... Այդպես անցավ օրն ամբողջ՝ մինչև եղավ մայրամուտ, արևն անցավ սարերից, մութը ծանր, սևասև, իր մեջ առավ սար ու ձոր:

Անցավ օրը թիթեռի... նա վշտակիր, առհավետ ծալեց թևերն իր ոսկյա ու այդպես էլ շտեսավ ոսկեթևիկ թիթեռն այդ ու շինացավ նա, ավա՛ղ, որ լինում են լուսաջինջ, պայծառալույս տաք օրեր՝ լեցուն գվարթ կանչերով...

...Մի՞թե դու չես կամ թե ես՝ չարաբախտ ու սգահար ոսկեթևիկ թիթեռն այդ...

ԵՎ Ո՞Ր Բ ԷՐ ԱՍՏՎԱԾ

...Եվ ո՞ր է Աստված: Տիեզերական հավիտենության իր գահին բազմած՝ այդ բարձունքներից շի իջնում նա ցած՝ ունկն դնելու ողբ ու կականըն իր իսկ արարած երկրրի վրա:

Ո՞ր էր նա, ո՞ր էր, երբ հավատացյալ ողջ մի ժողովուրդ՝ թե մանուկ, թե ծեր, հլու-հնազանդ իր Արարիչին՝ Դեր Չորի պապակ անապատներում ոչնչացվում էր անգութ աշխարհի կույր աչքի առաջ՝ Աստծուն ի տես:

Եվ էլ ի՛նչ Աստված, եթե շի իջնում ամպերից այսդին ու շի բռնում նա արյունոտ ձեռքը տմարդ վայրենու ու շի անիծում չար գործը նրա, որ նգովվյալ լինի հարատև ու փորի վերայ գնա նա մենակ ու հող ուտի միայն կյանքի մնացյալ բուրբ օրերին:

Իր տունն ու տեղը թողած թուրքերին, հարյուր տարուց իվեր՝ Ադանա քաղաքից մինչև Սումգայիթ ու մինչև Բաքու, քայլում է մարդը՝ լքյալ, վշտաբեկ. Աստված տեսնում ու ոչինչ չի անում, իսկ նա տեղ չունի՝ ոչ թե ապրելու, անգամ թաղվելու:

ԱՆՑ ԵՆ ԿԵՆՈՒՄ ՕՐԵՐԸ ՄԵՐ...

Աշնանային թափուր հանդեր, դալուկ արև, թեթև քամուց մունջ օրօրվող դեղձան ծառեր, անձրևներից գունաթափված թախժող դեզեր՝ մենության մեջ...

Ցած են իջնում տերևները աշնանային՝ շիկակարմիր, իրիկնային արևի պաղ շողերի մեջ վերջին անգամ հուրհրատում, շողշողում ու գալարվում են հազարերանգ ու փայլկտուն, իջնում տամուկ սառը հողին:

Այդպես հանդարդ, աներևույթ, դանդաղորեն ու հեզասահ անց են կենում օրերը մեր՝ հրակարմիր ու վարդագույն... Շուտով կգա ձմեռը ցուրտ, ձյուն կտեղա փաթիլ-փաթիլ ու լայնըջի և կծածկի սար ու ձորեր, արտ ու արոտ, ու ձյան տակ լուռ կկորչի արահետն այն՝ ինձ մոտ բերող, ու դու չես գա, դու էլ չես գա...

Չետո նորեն կգա գարուն, կգա ամառ ու նոր աշուն. ո՛վ կհիշի տերևներն այն՝ այն, որ կային, այն, որ մեռան անցած

աշնան...

ԱՄԵՆ ԻՆՉ ԿԱՆՑՆԻ

Ժամանակն անցնում է վարար գետի պես ու չի կանգնում
բնավ...

Կարողացիր բերկրել երջանիկ թարթերով այս անցած
օրվա՝ որպես արաչական գեղահրաշ ընծա, և քնելը
նախքան՝ հիշիր վայրկյանն այն, երբ տեսար նրան՝
կրակ աչքերով, շուրթերով՝ բուրյան, ու դյուրեց նա քեզ՝
անսպասելիորեն ու միանանգամից, հոգիդ լցնելով ծաղկած
գարունքով:

Պահպանիր նրան աչքի լույսի պես, որ կյանքդ անցնի
ցնծուն բերկրանքով, քանզի ողջ կյանքում հոգու տենչը քո՝
նա էր շարունակ, ու դու վերջապես գտել ես նրան: Իմացիր
նաև՝ փոխադարձ սիրուց ոչինչ չկա վեհ. այն կորցնելուց
հետո իզուր է թվում ապրելն այլևս: Սիրիր լոկ նրան, որի հետ
լռելը՝ քան գրուցելը մեկ ուրիշի հետ, հաճելի է քեզ: Նվերն
ուրիշի՝ մի ամբողջ աշխարհի թեկուզ նա տա քեզ՝ պետք չէ
քեզ բնավ. քեզ նրա դյուրօխ ժպիտն է պետք լոկ, և ուրիշ
ոչինչ:

Ու չասես երբեք, թե առանց նրան ապրել չես կարող:
Ապրել կարող ես, պարզապես աշխարհը կփոխվի աչքիդ,

կիսամրեն բոլոր գույները մեկեն, շնչելը կրլինի ծանր ու դժվար:

Այդպես է հարկավ. ժամանակն անցնում է վարար գետի պես ու հարափոփոխ այս մեծ աշխարհում քո ժամանակն էլ կգա ու կանցնի: Ամեն ինչ կանցնի՝ վառ հուշից բացի, որ անց է կացել երկնքից ընկնող աստղերի ներքո, ու չի կրկնվի, էլ չի կրկնվի... Ու գիտցիր մի բան, որ կյանքը նման է վառ արեգակի՝ երբ ջահել ենք դեռ: Արևի նման բոցավառվելով սիրո կրակից, հայացքով ետև՝ գնում ենք դեպի մեր լեռան հետև՝ ուրիշ մի կյանքով նորից ապրելու...

ԻՄ ՄԻՐՏԸ ՀԵՌՈՒ ԼԵՌՆԵՐՈՒՄ Է ՄԻՇՏ

Հեովից նայողը ինձ չի հասկանա, իմ սիրտը հեռու լեռներում է միշտ... Ողջ գիշեր աչքին քուն չեկած մարդը լոկ կհասկանա, թե ինչքան երկար է տևում գիշերը, և թե արևն ինչպես է դանդաղ գնում մարելու՝ լույսն իր բաշխելով, վարդը թառամում՝ բուրմունքն իր տալով, խունկը այրվում է՝ շուրջը սփռելով հոտն իր բուրավետ... Այդպես է անշուշտ. վատը չտեսածը՝ լավը չի հասկանա: Ինչպես որ կուշտը՝ սովից մեռնողին:

Իլյա Սելվինսկին, տես, ինչ է ասում՝ եթե որևէ տեղ մի մարդ է մեռնում, ինձ թվում է, թե ես եմ մեղավոր... Ժամանակները փոխվել են հիմա՝ մարդասպան – քննիչ

միասին նստած՝ հանցանք են հյուսում ընդդեմ սպանվածի: Քո անբիծ լինելը դեռ ոչինչ չարժեն՝ նայած նենգ լեզուն ինչ կտարածի քո անվան շուրջը. ձյունն էլ է ճերմակ, բայց աղտոտվում է կեղտոտ ոտքերից:

Օրերը մթնում ու անց են կենում... Երջանկությունը հորիզոն է մի՛ ինչքան մոտենա՜ս՝ հեռանում է այն: Բախտդ թե սև է՝ շատ մի կնկճվիր, վատահիր հույսին, այդ սևից հետո ճերմակը կգա, ո՞վ է տեսել, որ ձմեռը տևի ամբողջ մի տարի: Անցողական է ամեն բան կյանքում, դա նույնպես կանցնի, ամեն ինչ կանցնի. հույսդ մի կորցրու հանդեպ լավ օրվան: Դարձիր արմատներիդ՝ որտեղից գալիս և ուր ես գնում, բարություն արա ու զգիր գետը, կտեսնես՝ մի օր առջևդ կգա:

Հեռվից նայողը ինձ չի հասկանա, իմ սիրտը հեռու լեռներում է միշտ, այնտեղ է հոգիս, ու ես կարոտից գիշեր ու ցերեկ այրվում եմ անծուխ...

ԿԱԼԵՐՈՒՄ

Կարմրատու կաքավների լույս կախկղան կոհակվում է օրվա շոգի ու տապի մեջ, արտույտները մոտ արտերում արտորում են թախծագորով, խտտը կոխած հին կալերում շնկշնկում է հովը մեղմիվ՝ ինձ բերելով ձայներն անդարձ մեր մայրերի, որ էլ չկան, անց են կացել այս աշխարհից անվերադարձ...

Կոիվ մեկնած ամուսին ու որդիներին փոխարինած՝ վշտից տնույն, անլուսաշող կյանքը նրանց հանդ էր, արտեր ու մանգաղ, մաճ ու գութան, մղեղ ու կալ, հույսն էր պահում լոկ նրանց, թե բոլորը հետ կգան... Ավա՛ղ չեկան, էլ չեկան, շա՛տ-շատերը ետ չեկան, ով էլ եկավ՝ կաղ ու կրոնատ, խաթարվա՛ծ:

Խոնարհվենք, եկ, մենք լոին ի հիշատակ սրբասուրբ մեր մայրերի ինքնուրաց, որ վաղուց է ինչ չկան, լույս են դառել ու չկան: Ու խոնարհվենք նաև լուռ նրանց առջև վերըստին, ովքեր ահեղ այն կովից հաղթանակած տուն եկան, բայց ապրեցին կյանքն իրենց՝ դժվար կյանքով պարտվածի...

Մշտահուլով այս կյանքում մենք վերջինն ենք, որ տեսանք դենքը նրանց լուսաջինջ, մենք էլ կանցնենք աշխարհից՝ ո՛վ կրհիշի էլ նրանց...

Կաքավների կախկղան՝ կալից անդին հանդերում, տրտում երգը արտույտի՝ ոսկեորած արտերում, սիրտն ին լցրին անձկությամբ՝ մեր հին լքված կալերում:

Ա՛Խ, ԵՍ Ի՞ՆՉ ԱՆԵՄ...

Չույգ որդիներն ին թներն էին ին, հատված թներով, ա՛խ, ես ի՞նչ անեմ: Ու՞մ բացեմ սիրտս, որ ինձ հասկանա:

Անընդգրկելի, ծանր է ցավս, առավել ծանր, որ այս լույս օրն ու ալվան աշխարհը նրանց համար չէ, որ ես այլևս չեմ տեսնի նրանց, չեմ լսի ձայնը նրանց հոգեթով, խոսքն ու ծիծաղը անուշաբարո էլ չի հնչելու մեր ականջներում:

Ու՞մ պատմեմ ցավս՝ ծովի պես խորը, ո՞վ կհասկանա, որ ներսում այրվում, խորովվում եմ լուռ և ամեն անգամ, որդիներին իմ մտաբերելիս, մեռնում – հառնում եմ՝ պատկերը նրանց իմ աչքի առջև, սուրբ անունները՝ շուրթերիս վրա:

Մեծ տառապանքը տանում եմ լռին, ու ես ինքնական ժպտում եմ մարկանց, քանզի ուրիշը ժպիտն է տեսնում, քո հոգու ցավը ոչ որ չի տեսնում:

Ես ու՞մ, ու՞մ պատմեմ ցավը իմ անանց, մարդ արարածը ինձ չի հասկանա... Գնամ հայրենի հանդերին պատմեմ իմ տվայտանքը, հովից օրորվող խոտ ու ծաղկունքին, մենավոր կանգնած ծառերին տրտում, անտառի խորքում գնրուխտ մամուռով պատած քարերին, երզող հավքերին, ձորում կարկաչող ջրերին պատմեմ ու նրանց հետ լամ ցավն իմ մորմոքում:

ՀՈԳՆԵԼ ԵՄ ԱՐԴԵՆ

Ես այս աշխարհից հոգնել եմ արդեն:

Էլ չեմ դիմանում կեղծիքին, ստին, շողոմքոր մարդկանց շողոմ խոսքերին, հանկարծ փող տեսած՝ հոգով աղքատի գազիր պահվածքին, փող ունեցողի քամահրանքին, չունեցողների խղճալից տեսքին էլ չեմ դիմանում:

Միրոս տարագիր էլ չի դիմանում դրացու դավին, նախանձ ու դժխեմ բարքերին նրանց ու լեզուներին՝ նենգարկու, քսու, ես չեմ դիմանում:

Հոգիս կեղեքող մորմոքուն ցավին էլ չեմ դիմանում, գի անկարող եմ գեղեցկատեսիլ իմ որդիներին տեսնել վերստին, անհուն կարոտից փշրված սրտով իմ գիրկը առնել... այխ, որովհետև այլևս չըկան:

Ոչ ոք չի հիշում՝ ով չկա արդեն, ոչ ոք չի հիշի, երբ չենք լինի էլ: Ապրողն ապրում է, մեռնողը՝ մեռնում, մեռնելը հեշտ է, ապրելն է դժվար, քանզի ապրել կա՝ մեռելուց վատ է:

Դժվար է ապրել այնպիսի մի տեղ, ուր որ Կայենը և օրենսդիր է, և վայրագ դահիճ, դատավոր նաև, և որ նրանցն է արքայությունը երկրորի վրա ու բիլ երկնքում:

Ես այս անհրավ աշխարհից, իրավ, հոգնել եմ արդեն:
Երանի նրանց, որ չեն ծնվել դեռ...

ԿՅԱՆՔԸ ԵՐԿԱՐ Է ԹՎՈՒՄ

Կյանքը երկար է թվում, քան թե որ կա իրապես:

Կարճատև է այն, ավաղ, փութկոտ անցնում է օրը, օրը դառնում է տարի, փոփոխվում է ամեն ինչ՝ ինչ որ թանկ էր մեզ համար ոչ հեռավոր անցյալում, դառնում է սին ու չնչին... Եվ վաղանցիկ այդ կյանքում՝ վատ օրերը անհատնում, լավ օրերը՝ աննշմար, ու անցնում է կյանքը մեր՝ մեր իղձերին խտտորնակ, մեկն ապրում է հրճվալից, աջ ու անհյակ կտտելով, մյուսը՝ բախտին հնազանդ, աղի արցունք կույ տալով:

Արդարություն անձկացի ողջ իմ կյանքում՝ ապարդյուն, որտեղ բարին՝ չարն այնտեղ, ու հաղթողը նա է միշտ: Հազար ավսոս արդարին՝ այս անարդար աշխարհում: Աստված վատին ստեղծեց՝ լավերի տեղն իմանանք, ոչ արդար գործ, ոչ էլ խոսք, մի սպասիր դու տմարդից, մարդու լեղին, իմացիր, չի հասնին ոչ մի թույն: Մահն է արդարը միակ՝ ոչ հարուստ է ճանաչում, ոչ զագրելի պաշտոնյա, ոչ էլ անգետ ու գիտուն. անխտրական տանում է հեռու անհայտ մի աշխարհ:

Կյանքը սիրուն խաբկանք է, գալիք օրվան հույս չկա՝ թռչունն մրջյուն է ուտում, վաղը մրջյունը՝ թռչուն:

Կյանքը երկար է թվում, սակայն կարճ է հիրավի, դանդաղասահ ցատկ է մի՛ ծնված օրից մինչև մահ...

ՍԱՆԴՈՒՂՔՆ Ի ՎԵՐ...

Փոփոխական այս աշխարհում անցավոր է ամեն բան. սանդուղքն ի վեր, սանդուղքն ի վար՝ անց է կենում կյանքը մեր: Երեկ՝ հարուստ, հարգ ու պատիվ՝ խնկարկում էր ազգուտակ, այսօր՝ աղքատ, ուղեկիցդ՝ մտքերըդ են տվայտալի, իսկ ընկերդ՝ անհուսալի հույսը վաղվա փուչ օրվան:

Հրապուրված սին ու շողոմ, սուտ խոսքերով, տունս արած քարվանսարա, ոտի կոխան ամենքի՛ չհասկացա մի անողորմ ու ցավագին իրողություն. մարդիկ, եղու՛կ, հիշում են քեզ, երբ որ իրենց պետք ես միայն:

Այդպես էլ կար, Տերը վկա, այդպես էլ կար՝ դժվար օրիս մեկը չկար:

Ինչ կորցրել՝ չեմ որոնում, միևնույն է, էլ չեմ գտնի: Կյանք ասածը դա է, որ կա՛ մեկը ողբում կորուստը իր, մյուսն՝ հրճվում իր գտածով:

Անցածն անցավ, անդարձ անցավ, ինչ որ պիտի վաղը լինի՝ թող որ լինի, ո՞վ կասի, թե վաղվա օրն ինչ կլինի, ունեցածով մխիթարվենք ու չընկճվենք որպես մի գոհ.

չունևորի մորսմորսմով՝ ունևորը հրճվում է գոհ:

Օրը մթնում, անց է կենում, մութ գիշերվան՝ վաղվա լույսն է հաջորդելու, բախտդ թե սև՝ մի վիատվիր, սևից հետո ճերմակ կգա: Ամենացուրտ ձմռանն անգամ զարնան օրն է դիմավորում, ո՞վ է տեսել, որ ձմեռը հարատևի...

Փոփոխական այս աշխարհում անցավոր է ամեն բան. սանդուղքն ի վեր, սանդուղքն ի վար՝ անց է կենում կյանքը մեր...

ՈՒՇ Է...

Հուշե՛ր, հուշե՛ր, գիշեր ու շեր, շենշող հուշե՛ր, հին հուշերի մշուշներում նվաղ հնչյուն՝ ու՛շ է, ու՛շ է...

Կարծես երկար կյանք էր տրված՝ վայելելու ին դիցանույշ գեղեցկուհու սերը վսեմ՝ բայց կյանքն ասես մի ակնթարթ՝ թռավ-անցավ, չհասկացա՝ ինչպե՞ս եկավ, ինչպե՞ս անցավ...

Հուշե՛ր, հուշե՛ր, ու հուշերի մշուշներում լուսաշղարշ մի լույս պատկեր կանչում է ինձ սև աչքերի մեղմ դյութանքով, որպեսզի ես նորից հառնեմ մոռացումից, գգվեմ նրան ինքնամոռաց, բույրը առնեմ ես կաթնահունց պարանոցի, հրափափուկ շուրթիկների համը զգամ ու վերստին տաք շշունջը լսեմ նրա՝ հավերժական սիրո մասին...

Հուշե՛ր, հուշե՛ր, գիշեր ու տիվ հուշեր անթիվ, անծայր
հուշեր, նվաղուն ձայն երկնի ծերից՝ արդեն ու՛շ է, ու՛շ է...

ԿՌՈՒՆԿՆԵՐ

Կռունկներ իմ, կռունկնե՛ր, անկյունաշար չվերթով ու՞ր եք
այդպես թևածում անծայրածիր երկնքով...

Կուտլու-կուտլու... թախծագորով կանչերով գնում եք տար
երկրներ: Ես էլ հավք եմ թևահատ՝ ետ մնացած երամից, ինձ
էլ տարեք, ախ, ձեզ հետ, շմնամ այս ցրտերում:

Միրտս երկիրն է ուզում մեր, ուր մեղմ հով կա շնկշնկան,
կակաչագարդ հանդ ու սար, ջինջ գետակներ քչքչան,
անտառները թավախիտ իրենց բույրն են ամբրոսում, լորն է
կանչում քաղցրալուր դեղնագունած արտերում...

Կուտլու-կուտլու, կռունկներ, սիրուն հավքեր երկնային,
իմ տարաբախտ սիրտն առած՝ հեռանում է ձայնը ձեր,
իմ կարոտը գեթ տարեք, թե որ ձեր չուն մեղմ տաղով՝
Ղարաբաղով անց կենա...

ՆՁՈՎՔ

Աստված ստեղծեց երկինք ու երկիր, անծայրածիր էր

երկիրն, ամայի, և սև խավարն էր պատած ամենուր, և Աստծու ոգին լուռ թափառում էր ջրերի վրա:

Եվ Աստված ասաց՝ թող որ լույս լինի, և լույսը եղավ, և նա գտավ, որ լույսը բարի է ու տարանջատեց լույսը խավարից, լույսը ցերեկն էր, խավարը՝ գիշեր: Եղավ երեկո, եղավ առավոտ, օրն էր առաջին:

Աստված ջրերը հավաքեց մի տեղ ու ծով կոչեց այն, ցամաքը՝ երկիր, հետո նա ծառ ու ծաղկունք արարեց, արև ու լուսին, հորդուն անձրևներ, գետեր վարարուն, հավքեր բազմաբյուր՝ մեղրածոր երգով, ձուկ ու կենդանի արարեց հետո, որ չէին եղել, աշխարհը համակ լցվեց հմայքով, խոտի շրշյունով, աղբյուրների մեղմ, քնքուշ կարկաչով, և այդ ամենը հաճո էր ունկին ու աչքին Տիրոջ, նա ասաց՝ լավ է:

Եվ Աստված հետո, վեցերորդ օրը, մի բուռ հող առավ, արարեց մարդուն այդ մի բուռ հողից ու կնոջը նրա՝ իր իսկ ամուսնու սեփական կողից:

Եվ հետո, հետո... տեսավ տիրադավ բնույթը մարդու՝ ընչաքաղց անդուլ, գծուծ ու դաժան, նենգ ու դրուժան, ազահուրթյունը տեսավ նա նրա, որ հագուրդ չունի, և նրա նախանձն ու տարփանքը գազիր, շուրջը պղծելու, իր մերձավորին կառափնատելու բնագդը ատեց ու շատ ավստասաց, որ ստեղծեց մարդուն երկրի վրա ու հավիտյանս նգովեց նրան...

Ո՞վ ԿՄՏԱԾԵՐ...

Ո՞վ կմտածեր, որ կգա մի օր՝անկամորդ, շվայտ վերնախավերի անողոք կամոք կյանքը մեզ համար շուտ կգա հանկարծ, ու մենք կհայտնվենք կյանքի հատակին:

Որ կգա մի օր՝ երեկվա թերուս գողն ու խաբեբան կդառնան հարգի, ամենուր նրանց ծուներ կդնեն, լրբերը՝ սրբեր, կդառնան մի օր, իսկ ազնիվ մարդը կարժեքագրկվեր... Ով, տեր իմ Աստված, որտեղի՞ց եկել, այս ո՞ր ենք հասել. գողը փողկապով պատգամավոր է, նա և օրենսդիր, և դատավոր է. փողը իրենցը, երկիրն իրենցը, կամքը իրենցը, կուզեն կայապանեն, կուզեն կըսպանեն...

Ու՞մ մտքով կանցներ, որ մարդը այսպես կարժեքագրկվեր, որ նա ամեն ինչ թողած թուրքերին, իր մարող հույսը՝ անտես Աստծուն, փախստականի անդուր պիտակով մունջ կղեգերի քաղաքից-քաղաք՝ հլու-հնազանդ օրավուր աճող արհավիրքներին:

Ո՞վ կմտածեր, որ սև աչքերով իմ նուրբ գեղուհուն բախտը կնետի մի ուրիշ երկիր, ու ես այլևս չեմ տեսնի նրան: Որ ես ամեն օր կհիշեմ նրան ու կերագեմ, նա այցի կգա ինձ երագներում՝ առաջվա նման գեղեցկատեսիլ ու միշտ ցանկալի՝ առաջվա նման, հետո կարթնանամ, հոգին իմ

կայրվի կարոտից նրա:

Ո՞վ կհավատար, որ կգա մի օր, ու ես՝ հուսաբեկ, անպաշտպան, անտուն, ինչպես չոր տերև՝ քամու բերանին, տեղ չեմ ունենա այս մեծ աշխարհում: Ու տաժանելի մտքերից խոցված, կարող եմ ընկնել տամուկ փողոցում և մարդկանց հոսքից մեկը չի լինի՝ թեքվի ինձ վրա, որ գոնե նրան, հանգչող շշունջով մրմնջամ նրան, որ խոով եմ ես այս դժխեմ կյանքից. ողջ աշխարհին իմ մեջ ես տեղավորում ՝ ես այս աշխարհում չեմ տեղավորվում:

Ո՞վ կմտածեր, որ կգա մի օր՝ կյանքը մեզ համար շուռ կգա հանկարծ... Ու՞մ մտքով կանցնեք... Ո՞վ կհավատար...

ԵՐԱՆԻ ԹԵ

Ղարաբաղն իմ սիրտն է հեռավոր, եզերքն իմ՝ այլևս անհաս, և հոգին իմ՝ վհատ ու նկուն, երբ իջնում է գիշերը լուսնկա, թափառում է քնած հանդերում ու մանկութ կածաններով նրա:

Դեղձան արտերն այնտեղ ծփում օրորվում, ալիքվում են քամուց, շրջան կազմած՝ ծտերի երամն է անցնում հին կալերի վրայով, ծիրանագույն արևի մեջ տատրակն օդում կախվում, քարանում է անշարժ, լորի գեղգեղանքն է ծորում ծաղկանախշ դաշտերում:

Երկինքն՝ աստղագարդ, մուգ կապույտ է այնտեղ,

սարերը վսեմ՝ աստղերը շաղ եկած սարերի վրա, ջրերը կարկաչում են երգեցիկ, անտառները խշշում օրնիբուն, և դյութիչ բույրերից տամուկ սիրտն իմ ճաքում է ըղձանքից:

Այս, հայրենիք իմ հեռու, մայրական գերեզման անտեր, երանի ես էլ հանգեի այնտեղ և ավերված երազներից իմ սին՝ ծաղկեին հրագույն կակաչներ՝ սրտները, ավաղ, սևասև:

Ղարաբաղն իմ հոգին է հեռավոր՝ ինձ համար անհաս այլևս...

Ի Բ Ի Կ Ն Ա Յ Ի Ն Ն Վ Ա Գ

Երկինք լուսաշինջ, ծովը կապուտակ՝ տաք արևի տակ, ու սերը մեր ջինջ... Այս, ինչ բարեբախտ, երջանիկ էինք այն երանելի հեռու եղեմում: Չարի կամոք էր, սև դևի կամոք՝ թողած տուն ու տեղ, լքյալ, վշտաբեկ, ինչպես սովահար վայրի գագանից հալածված մի հոտ՝ բախտը մեզ աշնան տերևի նման նետեց այլ ափեր, ու մենք մնացինք իրարից հեռու ու իրար համար լուռ տվայտելիս:

Մենք բաժանվելիս՝ սիրտն իմ ասում էր, որ կհանդիպենք: Մենք կհանդիպենք՝ ասացի նրան, ինքս իմ խոսքին չհավատալով: Նա հոգնած ժպտաց: Սևշող աչքերում շողը արցունքի՝ նայեց վշտալից ու մտամոլոր: Սա չի կրկնվի՝ ասաց հուսաբեկ, ես զգում եմ դա՝ մենք չենք հանդիպի, էլ չենք հանդիպի մենք ոչ մի անգամ...

Իմ Կիթերուիի, գեղաշյա չքնաղ դու իմ Սուլամիթ,
քեզանով լցված,

խաչված քեզանով, այսքան տարիներ շտեմած անգամ
ինչու՞ եմ դեռ քեզ տենչում կաթոգին, աչքերիդ հուրը ինչու՞
է այսպես այրում իմ հոգին:

Իմ հուշերի մեջ, առաջվա նման, դու միշտ ցանկալի ու
հուզագրգիռ,

շուրթերով բոսոր ու հուզաթրթիռ, անվերջ սրտիս մեջ,
անդույ ինձ հետ ես,

գիշեր ու ցերեկ քեզ եմ երագում՝ լինի արթմնի կամ թե
երագում:

Ախ, իմ պաշտելի, դու ինձնից հեռու, հեռու-հեռավոր, ես՝
կարոտ հոգով

ու մշտամուր, սիրտն իմ նվաղուն անունդ է տալիս,
կարոտած հոգիս՝ տխրալիր լալիս: Դու գեղահրաշ, դու իմ
աննման, քեզնով ի վերուստ խաչված ինքնական, ապրում
եմ տրտում այս հեռու ցրտում, ու, եթե բան է, Աստված
չարասցե, մենք չհանդիպենք և ոչ մի անգամ, իմացած եղիր,
ողջ կյանքում քեզ եմ սիրել ես միայն՝ հնազանդ, անկամ,
ու քո անունն է լինելու շուրթիս իմ վերջին շնչում, քանգի
քեզանով, լոկ քեզանով եմ ապրում ու շնչում այս անագորոյն
դժնի աշխարհում...

ԻՆՉ ԿԼԻՆԵՐ...

Հեռո՛ւ, հեռու, իմ հեռավոր հայրենի տուն, ինչո՞ւ այսպես ես անընդհատ հիշում եմ քեզ, և իմ հոգին կսկծագին, երբ իջնում է գիշերը խոր՝ լիալուսնի լույսով գոծված, դեգերում է եղեմական մեր սարերում, ձորերում մեր խորնդասույց ու ցիրուցան մեր հանդերում ծաղկածփուն:

Ինչո՞ւ այսպես ես վերստին հիշում եմ քեզ, իմ դեմ՝ կապույտ երկինքը մեր, գետը՝ խելառ, որ խայտալով գլորվում է քարերն ի վար, անտառները ամպածրար՝ խնկարկում են բուրմունքները իրենց տամուկ, մեղմիվ հովը օրորում է խոտ ու ծաղիկ, գմբուխտ արտից լորն է կանչում տրտմալիր, ու կարոտից, ա՛խ, կարոտից սիրտն իմ ներսում ճաք է տալիս:

Հեռո՛ւ, հեռու, իմ հեռավոր հայրենի տուն, մայրական սուրբ շիրիմ անտեր, ի՛նչ կլիներ, որդեկորույս ու հուսաբեկ՝ կոունկների երամի հետ դառնայի ետ, մորս կողքին մարեի մունջ և իմ ավեր երագներից ալ կակաչներ հառնեին վեր, հուրհրային՝ սրտները սև իմ սրտի պես...

ՔԱՆԻ ՈՒՇ ՉԷ ԴԵՌ

Պաշտիր դու մորդ, քանի նա դեռ կա, քանի ուշ չէ դեռ...

Սիրիր դու նրան, քանզի ոչ մի տեղ արար աշխարհում մորդ նմանը դու չես գտնելու: Դու չես գտնելու որևէ

մեկին, որ կարոտ սիրտը քո ճանապարհին՝ քեզ անմնացորդ նվիրված լինի, լոկ քեզնով շնչի, լոկ ապրի քեզնով:

Միրիր դու մորդ, սիրիր անդուլ դու ու մի թերացիր սրտիդ ջերմ խոսքը ասելու նրան:

Կգա ժամանակ՝ անողորմ ու ժանտ, ու դու կափսոսաս, ա՛խ, շատ կափսոսաս, որ չես հասկացել յուր ժամանակին ասելու նրան, թե նա ինչքան թա՛նկ, հարազատ էր քեզ ու երբ նա չկա՝ որբ ես դու արդեն: Դու կհասկանաս, ամեն ինչ հետո դու կհասկանաս, բայց ուշ կլինի, շատ ուշ կլինի:

...Օրերից մի օր տուն կվերադարնաս անայգ ու անմիտ քո հեռուներից և խոտակալած հին բակում կանգնած՝ անկար ու տրտում, կկանչես նրան՝ քար լռությունը կարճագանքի քեզ...

ԻՆՔ ՆԱՆԿԱԲ

Մհեր Մկրտչյանին

Մարդը հոգնած էր, թշվառ ու տրտում, բայց, երևում էր, հույս կար դեռ սրտում:

Նա հավատում էր, որ ծեր բժիշկը կձերբագատի տանջող մտքերից:

– Կյանքում լինում են այնպիսի պահեր, – ասաց այցելուն, – երբ աչքերիդ մեջ արցունքներ չկան, այնինչ սիրտդ մի ծով է արցունքի... Տավր կեղեքում, խեղում է հոգիդ, – շարունակեց նա:– Երբեմն կարծես ժպտալ չես

կարող կամ թե ծիծաղել, բայց դե ժպտում ես, նույնիսկ ծիծաղում, ծիծաղը պետք է, քանզի ծիծաղով թվում է հեշտ է տանել խոր ցավը... Ցավը քարին են տվել, որ տանի, քարը չի տարել՝ մարդը տանում է: Անողորք ցավը, որ գիշեր ու գօր հանգիստ չի տալիս:

Նա դադար տվեց մի կիսավայրկյան:

– Տասը տարի է՝ կինս ընկել է հոգեբուժարան, - հոգնատանջ ձայնով վերստին խոսեց:– Իմ որդին ևս, տանը պարփակված, հոգեկան ծանր խախտումներ ունի... Նախանցյալ տարի Արգենտինայում դուստր կորցրի ավտովթարից...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.